

.....
LETO XXVI.
FEBRUAR
1977
.....

MISLI

NAROČI IN BERI !

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le taka zgodovina more biti pot k rešitvi in nadaljnemu zdravemu življenju našega naroda. Pa tudi osebno nam ne sme biti vseeno, ali smo o dogodkih pravilno poučeni, ali pa nosimo v sebi popolnoma napačno sliko. Z njo delamo hudo krivico mnogim, ki so pravočasno spoznali komunizem in za domovino žrtvovali vse, danes pa so podlo ožigosani kot sovražniki naroda. Zelo smo ozki, če iskreno ne iščemo resnice in se ji bojimo pogledati v obraz ter jo tudi sprejeti.

V večina dokumentarnih knjig je v naši zalogi pošla in čakam novih pošiljk. Na razpolago so **TEHARJE** (izjava prič o teharskih dogodkih 1945 — cena en dolar), **REVOLUCIJA POD KRIMOM** (dogodke opisujejo pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj — cena \$2.50), nedavno pa je končno dospela nova pošiljka **BELE KNJIGE**. (Izdana v ZDA prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje nad 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrnjencev iz Vetrinja). Cena knjige z dodatkom novih imen po prvi izdaji je \$6.—.

CELOVŠKE MOHORJEVE KNJIGE ZA LETO 1977 so v Melbourne dospele že pred božičem, v Sydney pa morajo vsaki čas, če že niso. Cena vseh štirih lepih in zanimivih knjig je sedem dolarjev in ne osem, kot smo objavili v MISLIH. Če naročite po pošti, v tej vsoti poština ni vključena.

Vsaj za Melbourne velja: **Pohitite**, ker jih od skoraj 200 primerkov celotne zbirke ni ravno veliko ostalo!

GOROŠKE MOHORJEVE žal še niso dospele. Upajmo, da so vsaj že na poti . . .

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepisno povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

DESETI BRAT, znano delo Josipa Jurčiča. Cena \$1.80.

LJUBEZEN PO PISMIH je napisal znani planinec v Argentini, Vojko Arko. Cena \$3.—.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

BUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanzeliča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Štefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tisk: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

POST NAŠEGA ČASA

V NAŠEM MESECU (letos 23. februarja) pričnemo kristjani štirideset dni priprave na spomin dogodkov, ki so se zgodili v Jeruzalemu. Na pepelnično sredo nam Cerkev s pepelom zariše na čelo križ in pri tem izgovori nad nami besede: "Pomni, človek, da si prah in da se v prah povrneš!" Edinstven primer v liturgiji vsega leta, da nas ne ogovarja z lastnim imenom ali s prijetno donečim naslovom "brat", ampak s "človekom".

Pomni, človek! V teh štiridesetih dneh se poglobi vase! To je čas iskrenega pogleda v lastno notranjost, ko se naj potrudimo popraviti pokvarjeno in zamujeno. Je čas obnoviti v nas spravo in združenje z Gospodom, ki gre za nas svojemu trpljenju naproti. V tem je globoka in resnična vsebina štiridesetdanskega posta.

Zunanjih postnih postav, ki so bile svoj čas stroge, je danes prav malo. Cerkev se ozira na življenjske spremembe človeštva: spreminja zunanje oblike — odpovedi, duha ne sme, noče in ne more. Umirjeno življenje preteklosti je bilo strogim splošnim postnim zakonom gotovo bolj naklonjeno kot današnji vrvež hitenja, mehaniziranega dela, ki nam tare živce, stalne napetosti in poplitenosti verskega občutja.

Zato pa se nove postne odredbe obračajo dokaj močnejše kot v prejšnjih časih na vest vsakega posameznika. Skupnih postnih zapovedi je ostalo le toliko, da nas še povezujejo v eno družino božjega ljudstva. V glavnem naj vsak izbira za odpoved po svojem merilu ljubezni do Boga. Za nekoga pomeni post omejitev kajenja in pitja, za drugega boljše izvrševanje poklicnih dolžnosti, večjo potrpežljivost v težavah ali več pozornosti družinskim članom. Eden bo za svoj post pazil na preveliko občutljivost, drugi se bo skušal v postnem času znebiti sitnarjenja. Soglašali boste, da se je za marsikoga stokrat lažje odreči koščku mesa, kot pa se truditi za obzirnost do drugih. Post je kristjanu danes predvsem šola za življenje in pomeni v bistvu naše zavestno in svobodno privrženost Kristusovi ljubezni, ki ga je peljala za nas v jasli in na križ.

Kot stvarilo in povabilo hkrati stoji na začetku postnega časa evangelij: "Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili" (Mt 25,40). Post je pomemben način, da se zavemo svojega bližnjega v potrebi. Kdo je "bližnji", nam je Kristus sam povedal: tudi nekdo, ki ga ne poznam, ki je tisoče milj od mene, ki je druge polti . . .

Žal drži, ker sem nedavno nekje bral: "Človeška narava je taka, da se zdijo vojne, revolucije, potresi in druge nesreče v daljnih deželah manj katastrofalne kot prva praska na novem avtomobilu . . ." Moderna misel modernega časa, pa resnična kot večnost. Pravi duh posta ji v nas lahko izpodbije tla. Srečnejši bomo.

Pomni, človek! . . .

Urednik

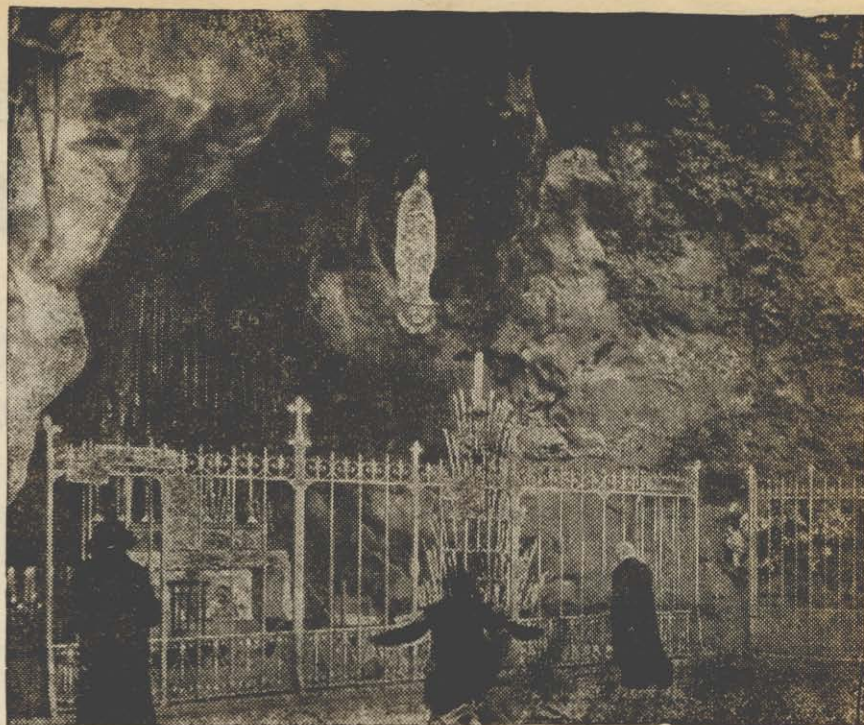
L. 26 — FEB. 1977 — ŠT. 2

VSEBINA:

Post našega časa	— Urednik — stran 33
Lurd	— D.Ž. — stran 34
Starejša od tisoč let . . .	— Po Pratiki — stran 36
Dve ženi (črtica)	— Pierre l'Ermite — stran 38
Na sončni obali Mt. Elize	— p. Stanko — stran 39
Afrika . . .	— stran 42
Korak za korakom . . .	— Jaka Naprošen — stran 43
P. Bazilij tipka . . .	— stran 44
Z vseh vetrov	— stran 46
V času obiskanja . . .	— stran 48
Izpod sydneyjskih stolpov	— p. Valerijan — stran 50
Spoved odslej drugače	— stran 52
Pota božja (povest-nadaljevanje)	— Srečko Selivec — stran 53
Naše nabirke	— stran 54
Nositi svoj križ . . .	— K. — stran 56
Slovenec sem . . .	— Janez — stran 57
Izpod Triglava	— stran 58
Kotiček naših malih	— stran 60
Križem avstralske Slovenije	— stran 61

LURD

O Lurdu že dolgo nismo pisali — naj se spomnimo nanj v februarju, ko obhajamo praznik Lurške Matere božje (11. febr.). Izredni kraj milosti je še danes kraj izrednih dogodkov, ki jim tudi moderna medicina ne zna odgovora.

KAJ JE OSTALO za Bernardko in njenimi videnji? Čudodelni studenec, ki je na kraju prikazovanj začel izvirati 25. februarja 1858. Kapela, ki jo je Marija hotela, da jo postavijo na massabielski pečini, katero pa je kmalu nadomestila veličastna bazilika v tri nadstropja in tej se je ob stoletnici lurških dogodkov (1958) pridružila nova, še večja. Dnevno se vse do danes ponavljajo veličastne procesije, kakor je prve naročila lurška Gospa domačemu župniku po pastirici Bernardki. V tej nepretrgani procesiji se vrste z vsega sveta milijoni romarjev, ki prihajajo sem z grehi in upanjem, z vero in ljubeznijo, pa tudi brez vere in polni nezaupanja, radovedni, zdravi in bolni.

Lurd se je razmahnil v svetovno znano in nesluteno veliko zbirališče božjepotnikov prav z vseh celin. Tu je začetek duhovnega prerojenja za milijone kristjanov, nepretrgano srečavanje božjega ljudstva vseh jezikov in rodov z božjo brezmadežno Materjo. Na tem prostoru se brez presledka menjavajo pretresljivi prošnji klici k Mariji in njenemu Sinu z navdušeno zahvalno pesmijo. Lurd je kraj močne vere, brezmejnega zaupanja v božjo pomoč in kraj hvaležne zahvale za prejete dobrote. Čudež, ki ga je takrat zahteval župnik Peyramale, naj se razcvete sredi zime rožni grm ob votlini, se ni zgodil. Čudežev, ki so vredni Brezmadežne, se je pa zgodilo v Lurdu na tisoče in se še vedno gode. Kopičijo se knjige o tem: Zgodovina lurških dogodkov od leta 1858 do danes, knjiga Danca Joergensena o Lurdu, lurški dnevnik Alexisa Carrela, Nobelovega nagrajenca za medicino... Da, o lurških

dogodkih govori danes ves svet.

O Bernardki ni nobenih legend, kakor jih poznamo o drugih svetnikih. Kar je čudežnega v zvezi z njo, je očitno — revno, neizobraženo dekle je pripomoglo, da je znova oživel čiščenje Matere božje v našem času. Lurd je postal kraj, v katerem se očitno razodeva božja milost, lurški studenec s svojimi blagoslovi preplavlja že vso zemljo.

Da se v Lurdu dogajajo čudeži, je dokazano. Ne gre za njihovo število: pomen je v tem, da ta pojav obstaja in da ga z naravnega vidika ne moremo razložiti. Brez dvoma so tudi lurški čudeži kakor vsi čudeži samo znamenje, po katerih se Bog razodeva, kajti čudež je nekaj izjemnega — to je zmerom bil in bo zmerom ostal.

Resničnost Marijinih prikazovanj je Bog potrdil z mnogimi izrednimi dogodki, ki so se v več kot sto letih strnili v mogočno "lurško dejstvo", pred katerim se spoštljivo klanja verni in neverni svet. Lurd je, tako postal važno poglavje zgodovine. Za njegovo resničnost pričajo skrbne preiskave Cerkve in ostro kritični "Urad za ugotavljanje ozdravljenj" v Lurdu, v katerem je sodelovalo v sto letih najmanj deset tisoč zdravnikov, med njimi več tisoč takih, ki niso francoske narodnosti, pa tudi takih, ki jih ni krstila in vzgojila katoliška Cerkve. Za Lurd pričajo dalje milijoni lurških romarjev, tisoči lurških ozdravljenec, predvsem pa celotna Francija, ki je prav v minulih desetletjih morala pred lurškim dejstvom kloniti in ga priznati.

Ne smemo pozabiti, da za katoličane Lurd ni važen

predvsem zaradi čudežev. Za nas je najvažnejše to, da se je preprosti in nešolani mlinarjevi hčerki Bernardki Soubirous prikazala nebeška Mati in ji potrdila resnico o svojem brezmadežnem spočetju, s tem pa tudi utrdila našo vero v Marijo in njene odlike. Obenem je potrdila resničnost vse katoliške vere, kakor jo razlaga naša Cerkev. Potrdilo teh prikazovanj sta dve očitni zgodovinski dejstvi, ki ju moramo imeti za božji pečat, namreč: osebni pojav Bernardke Soubirous in pa številna čudežna ozdravljenja v Lurdu.

VODNI VRELEC

Vsi trdovratni poskusi, da bi Bernardki dokazali laž, sanjaštvo ali boleznost, so se izkazali kot docela brezuspešni. Bernardka je tudi po prikazovanjih ostala skromna in trezna, popolnoma vdana Bogu in Mariji. Od Marije je zvedela, da ji je na svetu odločena pot odpovedi: Marija ji je obljubila, da je ne bo osrečila na tem, ampak šele na onem svetu. Lurd je postal mogočen in slaven zaradi dogodkov, ki so z Bernardko v zvezi, ona pa je odšla v samostan v Nevers in tam toliko trpela ter molila, da je dosegla svetniško čast (1933). Njeno svetost so vsak dan bolj potrjevali čudežni dogodki, ki so se že v njenih dneh začeli v Lurdu. Dne 25. februarja 1858 je Bernardka odkopala nov vodni vrelec na kraju, ki ga je pokazala Marija. V zvezi s to vodo so se začele izredne ozdravitve, ki jih je prva komisija leta 1861 mogla ugotoviti že sto. Razumljivo je, da so se začele zgrinjati v Lurd množice romarjev. Njih število se je množilo v milijone, število uslišanih in potolaženih prosilcev v desetisoče in število ozdravljenih v tisoče. Vso dolino je zajelo versko vzdušje, v katerem pa ni bilo ne krivih nauk, ne prenapetosti, ne prevare. Cerkev je skrbno bdela nad to punčico svojega očesa, saj je Lurd v njeni zgodovini in ljubezni zavzel prelepo mesto. Še več čudežev kakor na telesih se je zgodilo v dušah. Nešteti so tam spet našli vero svoje mladosti, vstajali iz grehov ali pa šele tam spoznali resnico o Mariji, Jezusu in Cerkvi. Lurd je postal "upanje obupanih". Vsi poštteni duhovi človeštva so morali priznati: božji prst je tukaj. Hvaležni smo jim, da svojega "verujem" niso izrekli prej, preden so vse preiskali; in da so šele potem molili z vernimi in srečnimi ter se pridružili valujočim lurškim množicam v prelepi pesmi: "...Ave, ave, ave Marija!..."

Kaj je kritične duhove v Lurdu zadrževalo, da niso takoj verovali? Naprej so se vpraševali, če ni v lurški vodi kaj takega, kar bi razložilo njene izredne učinke. Dolgo so preiskavali lurško vodo glede kemičnih snovi in radioaktivnosti, glede mikrobov in plesni. Uspeh preiskav je bil vedno isti. Vseučiliški profesor Filhol iz Toulousa se je izrazil takole: "Voda nima prav nobene snovi, ki bi razložila njeno zdravilno moč." Preiskave so dognale, da je njena sestavina različna od reke Gave, ki teče mimo votline, pa zato povsem enaka sosednim potokom in vodnjakom. In vendar so se ozdravljenja dogajala ter se še dogajajo le ob vrelec,

ki ga je pokazala Marija! Pa tudi tam niso bili ozdravljeni le vsi bolniki z določenimi boleznimi, kar bi se moralo zgoditi, če bi voda sama zdravila. Skrivnostna sila, ki je zdravila ob njej, je svobodno izbirala med najbolj različnimi boleznimi. Razen tega pa se je začelo kaj hitro razodevati, da se večina lurških ozdravitev le ne zgodi pri vrelec, ampak pri procesiji z Najsvetejšim, s katerim škof vsak dan blagoslavlja bolnike.

Bolezni, ki so se v Lurdu končale z nenadnim ozdravljenjem, so bile doslej kaj različne. "Urad za ugotavljanje ozdravljenj" navaja podrobno in z dokazi podprte ozdravitve raznih tuberkuloznih obolenj, obolenj v prebavilih, obolenj srca in krvnega obtoka, ledvičnih bolezni, bolezni na možganih, kostnih poškodb in zlomov, obolenj sklepov, sto in sto primerov kožnih bolezni, raznih tumorjev, revmatičnih obolenj, raka, odprtih ran in splošnih obolenj. Razen tega je dobilo vid več slepih, spregovorilo več nemih, spet slišalo več gluhih. O načinu, kako so izginjale stare in hude organske bolezni, poroča dr. Alexis Carrel, ki je bil še leta 1902 na medicinski fakulteti v Lyonu, potem pa vodja enega največjih zdravstvenih zavodov v Ameriki, Nobelov nagrajenec za medicino. V knjigi "Človek—neznanka" pravi, da je sam opazoval lurške ozdravitve, ki so bili rešeni kostne jetike, raka in drugih hudih bolezni; ugotovil je o načinu ozdravljenja tole: "Često nastopi huda bolečina, nato pa nenadna ozdravitev. V nekaj sekundah, v minuti, največ v nekaj urah se rane zarastejo, splošni znaki oboletosti izginejo..."

VERSKO OKOLJE

Spričo tega, da večina ljudi ozdravi ob procesiji z Najsvetejšim, so nekateri pomišljali, če ne ozdravlja "versko okolje", v katerem se znajdejo bolniki. To okolje naj bi jih navdalo s tolikim zaupanjem v Boga in njegovo moč, da jih že ta vera sama ozdravi.

Priznati je treba, da je okolje v Lurdu, tej šoli vere, upanja in ljubezni, zares čudovito lepo in nadnaravno. Vendar pa je tudi tu potrjeno mnenje zdravnikov, da te vrste vplivi morejo ozdraviti kvečjemu živčne bolezni in še te le v redkih začetnih primerih ter navadno ne trajno. Številke iz Lurda res povedo, da je bilo tudi nekaj sto primerov ozdravitev živčnih bolezni. A to je samo majhen odstotek od ozdravljenj hudih organskih bolezni, nad katerimi so zdravniki v večini primerov že obupali. Kako pa, da so nenadoma ozdraveli otroci, neumni in taki, ki so se zdravju celo odpovedali v korist drugih? Če torej ne zdravi v Lurdu ne voda in ne zaupanje — kdo torej ozdravi?

Tisti, ki bi se radi ognili vsega mogočnemu Bogu, se naposled zatečejo k izgovoru, da je to pač neznana sila, ki se je doslej še ni posrečilo odkriti, morda penicilin ali kako drugo učinkovito zdravilo. Na ugovor o neznanih silah, ki se tolikokrat ponavlja, lahko rečemo, da neznane sile ne bodo nikdar zmogle česa takega, kar se godi v Lurdu, pa četudi bi se znanost

razvijala še tisočletja. V Lurdu namreč premnogokrat bolniki ozdravijo nenadoma, kakor so poleg Carrela mogli ugotoviti tisoči drugih zdravnikov. Naenkrat, brez uporabe svojega najnujnejšega pripomočka — časa, narava nikdar zdravila ne bo. Kakor se v naravi ne moreta istočasno roditi oče in sin, kakor dojenček ne more v trenutku doseči razvoja tridesetletnega človeka, tako ne bo nikdar mogoče naravno razložiti, kako se je v hipu zacelila kost, se zaprla rana, splahnil rak, se napólnila razjedena pljuča in tako dalje...

Ko so bile izključene vse naravne razlage za izredne dogodke v Lurdu, so tudi mnogi neverni ljudje vse bolj priznavali, da gre tu za neko vso naravo presegajočo silo. To je razvidno na primer iz izjave, ki

jo je leta 1906 podpisalo 346 zdravnikov iz raznih univerz in bolnišnic. Glasi se: "Podpisani imamo za svojo dolžnost, da priznamo, da se v Lurdu godijo nepričakovane ozdravitve pod vplivom sile, za katero naša znanost ne ve, ki pa je gotovo ni mogoče razložiti z naravnimi zakoni." Že omenjeni dr. Carrel, ki tedaj sam še ni bil veren, je imenoval to silo molitev; ob tem je izjavil, da "bodo morali zdravniki z njenim vplivom na telo bolj računati." Vsak otrok pa ve, da molitev sama ni nič in da je vse Bog, kateremu je molitev namenjena. **Bog je torej edina možna razlaga "lurškega dejstva".** Prav Lurd in vse, kar se tam dogaja, je našemu nevernemu času neizpodbitna priča, da je nad nami vsemogočni in dobri Bog.

D.Ž.

Starejša od tisoč let je naša zgodovina . . .

Iz letošnje Družinske pratike Družbe sv. Mohorja v Celovcu povzemamo tako misel uvoda kot tudi odlomek iz knjige "Slovenski Korotan", ki jo je izdalo že leta 1919 slovensko zgodovinsko društvo za Koroško in govori o naselitvi Slovencev v stari Karantaniji. Vsaj teh nekaj zanimivih zgodovinskih podatkov bi moral vedeti sleherni Slovenec.

Lani je Avstrija proslavljala svojo tisočletnico in zlasti po Koroškem kaj glasno vpila svoje geslo: "Tisoč let Koroške!" Koroški deželni glavar Wagner je k proslavi povabil tudi obe osrednji organizaciji koroških Slovencev. Obe sta sodelovanje odklonili. S pismom sta izjavili, da se omenjene jubilejne proslave ne moreta udeležiti, ker gre pri njej za očitno potvorbo slovenske zgodovine o Koroški. Slovani so že približno 400 let pred pričetkom proslavljenega tisočletja imeli v sedanji Koroški (tedanji Karantaniji) lastno kneževino s središčem na Gosposvetskem polju. (To je znanstveno utemeljil v maju 1976 tudi univ. asistent dr. Heinz Dopsch na zborovanju avstrijskih zgodovinarjev v Celovcu!) Pri proslavi, ki je hotela koroške Slovence "izključiti že iz same zgodovine", koroški Slovenci res niso imeli kaj iskati. Sledeča zgodovinska dejstva to jasno potrjujejo.

PO ODHODU Langobardov v Italijo leta 568 po Kr., so se Slovenci stalno naselili po sedanjih slovenskih pokrajinah, kamor so začeli prihajati že okrog leta 400 po Kristusu. Zasedli pa niso samo pokrajini, ki jih posedajo danes, temveč stari Slovenci so se bili naselili tudi daleč po Vzhodnem Tirolskem (Imena kot n. pr. Windisch Matrei, to očitno dokazujejo. Pod nacističnim režimom je bil pridevek "Windisch" tako v spotiko, da so ga odpravili in preimenovali kraj v "Matrei in Osttirol". — Op.), po Salzburškem (Lungau) in po celi Srednji in Zgornji štajerski do Dunajskega lesa in Golovca (še danes imamo v južnem

delu Zgornje Avstrije kraja "Windischgarsten" in "Windischdorf", na Srednjeavstrijskem pa "Windisch-Baumgarten" in podobno. — Op.).

O resnični nekdanji prostorni naseljenosti Slovencev po vseh imenovanih, sedaj nemških pokrajinah nam pričajo brezštevilna imena krajev, rek, potokov, hribov in gora, ki jasno govore, da je tukaj pred 1200 leti bival slovenski rod. Slovenci so bili torej v svoji prvi dobi na severu ob Dravi, kakor tudi na Ogrskem sosedje, mejaši Čeho-Slovakov.

Le kratko dobo so bili Slovenci čisto prosti, svobodni, neodvisni, sami svoji gospodarji. Kralj Samo je Slo-

vence oprostil delne obrske in bavorske odvisnosti ter vse Slovence in Čehe združil v veliko, enotno slovansko državo, ki se je raztezala od Krkonošev do Karpatov pa tja do sinje Adrije in stare Hrvatske in Srbije (623 - 667). Toda po Samovi smrti je njegova velika država kmalu razpadla in del Slovencev je zopet prišel pod obrsko nadoblast.

Da bi se popolnoma oprastili obrske odvisnosti, so Slovenci poklicali nemške Bavarce na pomoč. V zvezi z Bavarci so se Slovenci otresli obrske nadoblasti. Toda napravili so slabo zameno. Prišli so iz dežja pod kap. V zahvalo za pomoč so morali Slovenci priznati bavarsko nadoblast. V svobodni, zeleni, cvetoči raj svoje države so si postavili nemškega valpta za varuha svoje prostosti. Bavarci so si Slovence kmalu popolnoma podvrgli (od leta 742 naprej) ter so vzeli še celo slovenske talce na bavarski dvor, ki naj bi bili Bavarcem za poroke morebitnim uporom Slovencev.

Tako so prišli Slovenci v bavarsko (nemško) odvisnost in pozneje, ko se je uprl Ljudevit Posavski (814) frankovski nadoblasti v slovenskih in hrvatskih pokrajinah in bil po večletnih bojih premagan, so mo-

rali Slovenci priznati frankovsko nadoblast. Postali so podložniki nemške srednjeveške fevdalne države.

Do leta 828 so imeli Slovenci svoje lastne slovenske kneze, ki jih je slovensko ljudstvo samo volilo in umeščalo za svoje vladarje v slovenskem jeziku na knežjem stolu (kamnu) pod Krnskimi gradom. Slovenski jezik je bil dvorni, diplomatični, uradni in sploh poslovni jezik v stari slovenski državi za vse javno in zasebno poslovanje.

KRNSKI GRAD s knežjim stolom (kamnom), kjer je bil od preprostega ljudstva izvoljen in ustoličen novi vladar, **GOSPA SVETA**, kjer se je pozneje (v krščanski dobi) izvršil slovenski bogoslužni obred, in **GOSPOSVETSKO POLJE** s svojim vojvodskim prestolom, na katerem je novi knez-vladar prvič izvrševal svoje nove vladarske posle (razsojeval med pravico in krivico, delil zajme): ti trije kraji so trije vogelni kamni stare slovenske zgodovine, slave, samostojnosti in prostosti.

Krnski grad, Gospo Sveto in Gosposvetsko polje mora poznati vsak zaveden Slovenec in Slovenka, kajti tu je tekla **ZIBELKA SLOVENSKE ZGODOVINE** IN **SVOBODE**.

Gospa Sveta — naša zibelka

*Katoliška Cerkev ni nikdar govorila človeštvu,
da ga bo rešila trdega zakona bolečine in smrti.
Nikoli ga ni skušala varati.
Vedno je pravila, da je življenje le romanje;
in učila je svoje otroke skupno peti pesem upanja,
ki se kljub vsemu dviga na svetu . . .*

PAPEŽ JANEZ DOBRI

Dve ženi

POZNO ZVEČER se natakara vrača domov, blaten in ves premočen od dežja. Veter mu je odnesel klobuk z glave in ga grdo povaljal po blatu. Dežnik mu je burja obrnila narobe. Iz mokrih in skuštranih brk se od mraza kar kadi.

Pasje vreme!

Blato s čevljev kar strese, toliko ga je. Ko opazi učiteljico, ki prihaja po stopnicah, jo pozdravi: "Dober večer, gospodična!"

"Dober večer, gospod Ivan!"

"Gospodična, veselite se! . . . Prižgali boste dvajset sveč . . . dvajset sveč!"

"Zakaj?"

"Pomislite, v cerkvi sem bil . . ."

Dekletu zasije lice od radosti, natakara pa ji šepne v uho: "Veste, vedril sem . . . Dežnika nisem imel . . ." In ji pokaže dežnik, ki mu ga je pokvarila burja.

"Nič ne de . . . V cerkvi ste pa le bili . . . Boste videli, da vas bom spreobrnila . . ."

"Sirotal!" — Nevernik jo s časopisom očetovsko pogladi po licu in odide v kuhinjo, učiteljica pa sama pri sebi govori za njim: "Le počakaj, pogan stari, bom te, bom! . . ."

Natakara je težka riba, prav za prav kar som! Ni sicer brezbožnež, pač pa vse drugo. Sodite sami: pri spovedi ni bil že več kot sedemintrideset let, ima tri nekrščene otroke, na duši goro grehov, ki pa ga ne motijo, da ne bi vsak večer zaspal kot pravičnik . . .

Ali je duša? Ali je Bog? . . . Ph!

Če mu žena preveč ne zapravlja, ali bo na tekmi zmagal Tušatu ali Bambula, to so vprašanja zanj. Kaj mu vse drugo mar! Neumnosti so in zanimajo le ljudi, ki imajo dušo na jeziku . . . A on? — Krepak, debel, možakar in pol, ki zasluži 300 frankov čistega in hodi po poti življenja z obema rokama v žepih . . .

Sicer pa tudi nima časa . . . Ves dan je zaposlen, od jutra do večera . . . Navdušuje se tudi nad mislijo, da bo šel čez kakih dvajset let na deželo, sadil solato ter jo zalil sem in tja s kako steklenico dišečega starega vina, ki ga je nabral v kletih svojega gospodarja. Kasneje pa bo, če že ni drugače, pognojil tistih par metrov zemlje,

ki si jo je kupil na pokopališču.

A na učiteljico je mož pri vsem tem pozabil. Kadar pa človek računa brez ženske, se uračuna. Tako je!

Učiteljica si je namreč vtepla v svojo krščansko glavo: natakara se mora pred letošnjo veliko nočjo spovedati. In se bo!

Že dvanajst mesecev preži nanj, dela zasede, se mu dobrika, umika, a je le vedno okrog nje-ga, razmišlja, računa . . . Letos se mora vdati! Dvajsetega aprila odide mož s svojim gospodarjem v Baden-Baden. Če torej trdnjava do takrat ne pade, bo morala začeti napad znova. Zato je v tem postnem času učiteljica potrojila svoje prizadevanje: posti se, trpi, zares trpi . . .

In sedaj — naprejl!

"Gospod Ivan, kaj bi me ne hoteli razveseliti?" — "Zakaj pa ne, gospodična?"

"No, potem pa pojdite zvečer z menoj k misijonu!" — "K pridigi? Za vse na svetu ne!"

"Ne . . . ne k pridigi, na misijon! To ni vse-eno". — "Kakšna razlika pa je?"

"Saj boste videli!" — "Ne maram kapucinov!"

"Saj ne govori kapucin". — "Jezuit?"

"Še manj!" — "Župnik?"

"Ne, ni župnik!" — "Kdo pa?"

"Misijonar". — "Kdo pa je to?"

"Človek, ki je prepotoval ogromno sveta, veliko videl in zelo zanimivo pripoveduje . . . Prepričana sem, da ga boste z velikim užitkom poslušali".

"Oh, ženske, ženske . . ."

"Kaj ženske! Gre za to, da greste poslušat svetovnega popotnika".

"V talarju!" — In kaj zato?"

"Pa če me kdo vidi?"

"Recite, da me je strah hoditi samo, vas pa je sama uslužnost in dobrota in podobno . . ."

In ko je s pravo angelsko potrpežljivostjo odvalila vse kamenje s trdnjave, za katerim se je skrivala nevera njenega verovanca, ga je odpeljala končno pod težko artilerijo misijonarja.

Prvi strel ga je omamil: bil je govor o odrešenju. Pri drugem se je upiral: bilo je govora o smrti. V tretjem napadu pa je padel: strašni misijonar je slikal grozote pekla.

Čeprav premagan, natakara še ni bil prepričan.

Starina se je moral odslej močno boriti za

svoj mir: bil je pravi potres. A po treh tednih, tik pred odhodom v Baden-Baden, je bil Ivan popolnoma premagan. Sam je zaprosil navodil za spoved.

Učiteljica mu je bila vodnica. In ko je videla, da odhaja zbran, resen, z molitvenikom z žepu v cerkev, je sirota, ki se je že osem dni postila ob kruhu in vodi, zajokala od veselja. — — —

Cerkev pred velikonočnimi prazniki. Vse spovednice so oblegane.

Ivan čaka. Minila je ura, ura in pol . . . Loteva se ga nestrpnost, kajti ob sedmih mora biti brezpogojno v službi, da streže pri večerji.

Neprenehoma pogleduje na uro. Pol sedmih. . . Tričetrt na sedem . . . No, hvala Bogu, samo tri ženske so še pred njim . . .

"Gospa", povpraša svojo sosedo, "ali bi me hoteli spustiti naprej?"

Gospa ga pogleda, se mu nasmehne in mu razumevajoče reče: "Prav rada, gospod . . ."

Še deset minut manjka do sedmih . . . Gospa v spovednici ne zna in ne zna nehati . . . Joj, samo še pet minut . . .

Še enkrat ponižno zaprosi: "Gospa", reče ženi, ki bi morala pred njim v spovednico, "gospa, ali bi mi dovolili, da se spovem pred vami?"

"Ne, gospod!"

"Zelo se mi mudi, gospa!" — "Tudi meni!"

"Že dve uri čakam . . ." — "Jaz še dlje!"

In ko je siromak, ki zaradi službe ni mogel več čakati, žalostno pobral svoj klobuk in zamišljen odhajal z grehi sedemintridesetih let na duši, je ženica, ki ga ni hotela pustiti naprej, resno in važno začela svojo spoved: "Častiti oče, zadnjikrat sem bila pri spovedi pred osmimi dnevi . . ."

PIERRE L'ERMITE

NA SONČNI OBALI MT. ELIZE

KO SMO lani proti koncu januarja zapuščali pri-ljubljeni, v lepem parku tik nad obalo skriti "Grey-friars", nismo vedeli, da se bomo še kdaj vrnili. Nekaj mesecev kasneje smo zvedeli, da bomo mogli ponovno dobiti hišo v najem za naše počitnice. Res to-krat proti večjemu plačilu, a brez pomislekov smo po-hiteli s predplačilom za štiri tedne. Letošnja počitniška kolonija na morju je bila slovenskim otrokom zago-tovljena.

Komaj se je začelo leto 1977, že je prva, letos tudi največja skupina zasedla skoraj vse sobe ob dolgem hodniku bivšega samostana. To so bila dekleta od zgodnjih pa do poznih "najstih" let. Bilo je živahno tisti prvi dan na obali in okrog hiše, kakor da bi za-šel v bližino čebelnjaka. Šele ponoči se je nekoliko umirilo, prava samostanska tihota pa se je po vseh sobah in hodnikih naselila šele, ko je zarja naznanjala novi dan.

Sonce je že mežikalo zaspanim obrazom skozi okna in klical: Vstani, vstani, glej, kako čudovit dan se nam obeta! Zdelo se je, da sonce dekletom ni pri-neslo veselja. Roke niso vedele, ali naj manejo za-spane oči in dvigajo kakor svinec težke veke, ali za-krivajo usta, ki so v širokem zehanju klical: še ho-čemo spat! Noge niso rade ubogale: kakor da se

pogrezajo v mehak pesek o morju, so se drobne po-stave pomikale po hodniku proti kapeli. Maša je namreč prvo skupno opravilo v dnevnem redu naše kolonije: v pozdrav, zahvalo in prošnjo skupnemu Do-brotniku; ves ostali čas smo imeli namreč zase. Ne morem se pritoževati, da bi tokrat koga motil nemir ali kakršno koli govorjenje. Tišina, neka spokojnost se je čutila v cerkvi. Prenekatera glava sklonjena, ka-kor pred leti, ko so tu redovniki globoko premišljevali o lepotah življenja z Bogom. Njemu prepuščam sod-bo, ali je tudi v našem primeru šlo za poglobljeno molitev? — To je bil vtis prvega jutra.

Ni nam dano, da bi uživali popolno svobodo — niti na počitnicah ne. Vendar je bilo razen maše in jedi prvi teden žal kaj malo skupnega. Ves prosti čas so de-kleta mogla napolniti z delom, zabavo, čiščenjem, spre-hodi, kopanjem, klepetanjem, sončenjem, nabiranjem školjk . . . Tudi bližnje okolico smo si ogledali. Bilo je čudovito opazovati sončni zahod z višine Arthur's Seat in ves zaliv pod njim v prelivajočih se barvah. Morje lučk se je prižgalo, ko je mrak pokrtil prikupne

kraje ob obali: Mt. Martho, Dromano, Rye, Sorento... Bilo je kot bi gledal ogromno torto in na njej goreče svečke tisočernih rojstnih dni; z ostro črto jo je nekdo prerezal na dvoje in polovico ugasil, potopil v morje...

Kdo more vedeti, kje se je lepše voziti: z žičnico na Arthur's Seat ali na karnevalu v cvetu čudovite rože, ki te vrti in dviga v višino, pahne navzdol, vendar te ne izpusti iz objema svojega sveta. Vrišč in krik se sliši iz nje, da gre skozi ušesa. Poleg vreščече rože je bilo dekletom na karnevalu vseč še mnogo drugih stvari.

Vso nežnost in srčno dobroto so skazovale negodnemu ptičku, ki se je izgubil. Spletle so mu gnezdo, novi dom za varnimi zidovi vrta. Pozabili smo mu povedati, da se vrnemo; tako je verjetno v soboto žalosten odletel, ko smo ga samega pustili čuvati veliko hišo.

Čudne stvari so se dogajale v tistih dneh. Kdo bi me morda obtožil celo razkošja, saj niti prvovrstni hoteli ne nudijo takih uslug; bojim se, da bi se celo razvadil, če bi se to pogosto ponavljalo. Bilo je tisti dan, ko je prišel na obisk g. Ciril Turk, slovenski izseljenski duhovnik v Nemčiji. Ko sva si ogledala lepo okolico in naklepetala na žgočem soncu, v družbi kar preveč prijaznih muh, sva se šla hladit za zidove moje sobice. Tu pa naju je čakalo vse kaj boljšega, pravzaprav samo mene. Komaj stopim v sobo, se ulije name od nekod z višine celo vedro hladne vode. Meni se je zdela prav leдена. Mislite si, kako me je to poživilo! V trenutku me je minila utrujenost in zaspanost. Cirilov krohota pa ni kazal niti sence zavisti, ampak širokosrčno, prijateljsko privošljivost. Kdo je bil tako uslužen? Zagonetka je bila v tem, da so bila vrata zaklenjena, okno pa po mnenju naših gospodinj previsoko, da bi mogel kdo skozenj v sobo. Po raznih ugibanjih smo sprejeli nasvet gospe Marcele, naj si g. Turk med čuda, ki jih je doživel v času obiska Avstralije, zapiše še enega...

Deklice v drugem in dečki v tretjem tednu so nam bili vsem v veselje; vsaj meni se je prileglo nekaj dni pravih počitnic. Deklice so bile kakor pisani metuljčki, a stalno čebļajoče kakor mlinček na potoku. Ves čas so se zbirale okrog Špacapanove Anice, Štavarjeve Nadje, Kirnove Mirjam in Čušinove Kristine; te so zanje organizirale razne igre, jih česale, zaspane nosile po rokah in jih čvale kakor dobre vile iz starih pravljic. Kdo bi mogel naštet vse igre, zdi se mi pa, da so bili najbolj priljubljeni "musical chairs" in tudi to, kar je rekel Simon ("Simon says") se je med razigranim smehom pogosto ponavljalo. Disneyev film jih je popeljal v čudovito deželo deklice Alice (Alice in Wonderland) in videli smo, kaj se je vse pripetilo Trnuljčici (Sleeping Beauty). Manj romantičen, zato pa bolj resničen, poln smeha in groze obenem, je bil obisk cirkusa v Morningtonu. Okrog glavnega šotora smo si najprej ogledali leve, bengalske tigre in celo slone so imeli. Navadno imajo po cirkusih pred začet-

kom predstave nekaj zabavnih točk, da spravijo publiko v veselo razpoloženje. Tokrat je za to poskrbel mali Štrancarjev David, ki je z velikim užitkom tekal okrog arene po sredini šotora, za njim pa njegova mama (z manjšim užitkom?) — v zabavo stotinam gledalcev. Tudi se ne smete čuditi, če boste lepega dne zvedeli, da je Štolfova Linda odšla nastopat v cirkus. Saj se je hotela pridružiti še tisti večer — pa so sprejemali samo fante. Kdo ve, morda bodo drugič iskali dekleta?

Dečki so živeli v drugem svetu, četudi v isti hiši. Že dve uri pred mašo, vsaj prvi dan, so se ogrevali s telovadnimi vajami v veliki rekreacijski sobi. Ne vem, če so štel počepe, priklone in odklone, poskoke in privzdige... vsekakor zaspanca ni bilo med njimi. Čez dan si jih mogel najti pri treningu boksa; ugrabiti si moral večkrat, kdo se skriva za velikimi boksarskimi rokavicami. V tem in marsičem drugem so jim bili v zgled in varnost trije večji fantje: Lenkov Mirko, Ludvikov Edi in Čelharjev Jože. Naša hišna lekarna je imela ta teden največ prometa: urezi, ubodi, obdrgnine, pesek v očeh, podplutbe vseh vrst... Včasih tudi malo joka, ki pa je hitro vse pozdravil.

Počitnice so v zadnjem tednu zaključili veliki fantje. Vesel sem, da je šlo vse gladko in zlepa, sicer bi... Saj jih je bila skoraj polovica večjih od mene. Šport je bil priljubljen pri vseh. Nekateri so pravi mojstri v odbojki, drugi v košarki; večkrat je bila velika dvorana pri sosedih (Morning Star) polna naših fantov. Ni bilo samo enkrat, da so se zasopli in prepoteni vračali od košarke ali nogometa šele proti polnoči.

Ribarjenje je bilo za fante mikavno že vsa leta. Letos je bil še posebno popularen podvodni ribolov (skindiving), četudi nam ni prinesel ravno največ rib. Brez krivice do ostalih ribičev pa bi smeli za najboljšega proglasiti Lenkovega Andreja. Na pomolu v Morningtonu se je sončil in kopal z drugimi fanti, ko je ugledal globoko pod sabo v vodi ribo; skočil je v vodo in jo ujel — z golimi rokami in v začudenje, zavist ter sramoto vrsti ribičev, ki so že ure zama namakali svoje trnke z dolgočasnim ribam v vabo. Lahko si mislite, kakšna poslastica je bila tako ulovljena riba zanj in najbližje prijatelje!

Marsikaj se je še zgodilo letos v času počitnic. Med drugim tudi to, da sem v vlogi taksista in nabavjalca v tem enem samem mesecu prevozil skoraj dva tisoč kilometrov. Ni mogoče popisati vseh dogodovščin, te pa naj bodo zapisane, da bodo tudi drugi vedeli, da nam je bilo lepo.

Še zdaleč pa nam ne bilo tako prijetno, če nam ne bi bile v pomoč naše gospodinj, povečini matere počitniških otrok. Prostovoljno in brezplačno so skrbele za kolonijo, kuhale in čistile, obenem pa bile vedno dobre volje. Mnoge so bile tako navdušene, da zago-

Lepi spomini bodo ostali na taborni
ogenj deklet, igre obeh skupin mlaj-
ših in živahnost fantov . . .

tovo pridejo pomagat tudi drugo leto. Naj navedem njih imena, ne kot plačilo za njih trud, ampak v skromno priznanje:

1. teden: Marija Leben, Marcela Bole, Milka Gombač; nekaj dni tudi Tereza Slavec, Berta Žele in Vilma Varglien.

2. teden: Danila Štolfa, Tilka Brumen, Neva Štrancar in Lidija Čušin.

3. teden: Ivanka Slavec, Lidija Čušin, Jolanda Cetin in Kristina Čušin.

4. teden: Marija Leben, Rozi Lončar, Ivanka Urbas,

Marija Grl; nekaj dni tudi Francka Anžin in Marija Špilar.

Prisrčna hvala vam, drage kuharice, Društvu sv. Eme, sestrama Pavli in Mariji za pomoč v prvem tednu in vsem tistim, ki ste pomagali s hrano, prevozom ali darovi. Naj se zahvalim ne samo v imenu našega verskega središča, ampak tudi v imenu vseh staršev, ki so nam za letošnje počitnice zaupali svoje otroke. Bog naj vam povrne! Vse se je, hvala Bogu, srečno izteklo.

P. STANKO

Še ena počitniških slik: Kdo ugame lastnike nog?

AFRIKA...

...se zadnji čas bolj redko oglašja, kar moramo pripisovati obilnemu delu. P. Evgenu se je zdravje izboljšalo — vsaj tako sklepamo, saj ga v oktobrskem pismu niti ne omenja. Pač pa pravi med drugim: "...Izgleda, da bo kmalu konec deževne dobe in spet se bo začelo delo. Sobratje me vedno uporabijo za to in ono, tako sem do kraja zaposlen. Ostaja mi prav malo časa, da opravi najnujnejše na svojem delovnem mestu. Ponočno se bo začelo tudi kopanje vodnjakov. S tem delom sem moral prenehati zaradi deževne dobe. Zidava cerkve v Kanteju je dobro napredovala..."

P. Hugo pa ob koncu oktobra sporoča, da je hitro napredovanje pri zidavi cerkve malo obtičalo. Krivda seveda ni pri njem ali morda pri dobrotnikih, ampak tiči drugje. Takole razlaga: "...Les za stebre in ostrešje je treba poiskati v Slonokoščeni obali. Gradbenik je odšel osebno v Abidjan in ugotovil, da bodo šele po plačanem naročilu začeli žagati. Zgleda pa, da so njihove žage precej skrhane, saj imajo že dva meseca plačano naročilo. Sicer nisem prav nič nestrpen, ker delo ne teče hitro. Saj uganete zakaj. Pri programiranju načrtov nam velikodušno pomagajo tudi verniki v domovini, ameriški Slovenci preko 'Ave Marije' in argentinski preko 'Katoliških misijonov'. Z zaupanjem na Vas in vse te viře sem pričel zidavo; brez zidarjev-dobrotnikov ne bi mogel sanjati o novi cerkvi. Ker ne morem vsakemu posebej izreči pismene zahvale, se na

tem mestu zahvalim tudi Vam vsem skupaj v imenu ter kristjanov naše župnije".

Veselo zveni tudi vest, da so prišle v misijon p. Hugona prve sestre, ki jih je dolgo želel in iskal, pa končno ob načrtih za svojo otroško bolnišnico le pričakal. O tem piše tole: "...Tokrat vam sporočam tudi prihod sester. Čeprav smo jih dolgo pričakovali, so prišle kot strele z jasnega. Javile so nam, ko so bile že v Lomeju. Zaenkrat sta prišli le dve, da pripravita teren. Ena je Španka, druga Portoričanka. Sta zelo živahni, kar odgovarja našemu okolju. Najprej sta odšli v Dapango, v tamkajšnjo pediatrijo, na trimesečno prakso. Upam, da bo škof Hanrion, ki se trenutno nahaja v Franciji, prišel z dopusta z odobreno pomočjo Caritasa za gradnjo naše pediatrije. Imeti moramo vsaj delno zagotovljena sredstva, predno se lotimo gradnje bolnišnice — proračun je namreč astronomski..."

To se pravi: ko bo cerkev pod streho, bodo na glavi p. Hugona že tudi nove skrbi — zidava otroške bolnišnice. Ob tolikih boleznih in zlasti umiranju otrok ter dosedanjem popolnem pomanjkanju zdravniške pomoči se mu je zdela bolnišnica res nujna zadeva njegovega revnega afriškega misijona. Njegovo sporočilo o sestrah in bolnišnici je nema prošnja nam vsem, da nadaljujemo svojo pomoč afriškemu misijonu in našima posinovljencema.

Zlasti postni čas je tako pripraven, da več mislimo

na najbednejše po svetu. Najlepši in najzaslužnejši post je res pomoč tistim, ki nimajo niti najpotrebnejšega za vsakdanje življenje. Kar priznajmo, da pri vsem obilju, v katerem živimo, niti ni kaj prehuda žrtev nekaj odstopiti v dobre namene. Zlasti še, ko vemo, da bomo ravno tisto "nekaj" enkrat nesli s seboj na drugi svet, vse ostalo pa bomo pustili tukaj. Skopuh, ki samo zbira in misli samo nase, je prav za prav revež že na tem svetu, saj ni nikdar miren in

zadovoljen, ker mu nikoli ni dovolj. Stara modrost nas uči: Več damo, več imamo! Bog se v svoji darežljivosti ne da prekositi: že v tem življenju nam na en ali drugi način po kraljevsko povrne vse, kar delimo od svojega v ljubezni do bližnjega.

Koliko več sreče in zadovoljstva bi bilo po naših izseljenskih družinah in njih lepih domovih, ko bi se te krščanske resnice zavedli vsi in se po njej ravнали!

KORAK ZA KORAKOM ...

BILA SO LETA, ko Amerika za vrednoto tujih jezikov, ki so jih priseljenci prinašali v to blagoslovljeno zemljo, ni imela smisla. Iz tokov, ki so vreli sem iz vseh krajev zemlje, je hotela ustvariti mogočen slap, ki naj bi se mu čudil ves svet. Mnogo se je spremenilo v zadnjih letih. Ljudje s širokim obzorjem so začutili, da življenja ni mogoče mehanizirati, da je tvoj jezik, ki ga imaš za veliko duhovno dobrino, velika duhovna dobrina tudi tvojemu sosedu, ki govori drug jezik. Duhovne vrednote niso nekaj, kar lahko prisvajajo samo sebi in drugim odrekaš.

Tudi cerkvene spremembe, prihod živih jezikov v liturgijo, je spremenil gledanje ljudi. Danes je čas poudarjanja kulturnih dobrin, ki jih priseljenci prinašajo — spet vstaja ponos in tipanje za koreninami tistih, ki so v novi svet iz starega prinašali svoj jezik, običaje in tradicije.

Mnogi, ki so pozabili jezik svojih staršev in prastaršev, so začutili blago in iskreno željo vsaj v malem najti besedo svojih prednikov. Slovenske šole, ki so jih ustvarili prvi priseljenci, so opravile čudovito delo. Šole, ki jih je novi val pred dobrimi petindvajsetimi leti začel in še žive, se poživljajo in krepe. Med učne knjige, ki so jih te šole porabljale, bodisi da so izšle v Trstu, Torontu ali v Buenos Airesu, se zdaj zelo lepo vključuje nova, ki sta jo napisali iz izkušenj pri učenju učiteljici Milena Gobetz in Breda Lončar.

Tako je napisal v Kulturno kroniko "Ameriške domovine" Karel Mauser, ko je v lanskem septembru najavil ameriškim Slovencem najnovejši šolski priročnik za učenje našega jezika: SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. Razmere, ki jih opisuje v uvodu, sličejo avstralskim. Tudi naša nova domovina je dokaj spremenila svoje gledanje na priseljence, njihov jezik in kulturo. Kakor jih je v prvih letih masovne emigracije hotela takoreč čez noč napraviti Avstralce, ki naj pozabijo odkod so prišli in se pretope v eno, je čas pokazal, da je to nenaravno in domala nemogoče, pa tudi uničujoče. Duhovne dobrine so nekaj trajnega — avstralska razvijajoča se kultura bo z njimi samo pridobila. Danes se veselimo dejstva, da je z ozirom na priseljence odvržena beseda "asimilacija", pa tudi beseda "integracija" se komaj še sliši ali bere. Vedno večkrat sta poudarjena izraza "multi-cultural

te krščanske resnice zavedali vsi in se po njej ravнали! tisku izrazita novo avstralsko pot sprejemanja dobrin tujih kultur priseljencev in naravnega počasnega bogatenja oz. nastajanja avstralske kulture. Njeni temelji so res britanski, a številnim vplivom se ne bo mogla odreči. Za to pa vzame čas in nekaj generacij. Zlasti v tem počasnem razvoju vsaka sila samo uničuje. Obenem vsako posiljevanje duha tudi kviri značaje in greni mirno sožitje.

Kako dolgo se bodo različne etnične skupine na Peti celini ohranile in koliko od svojega kulturnega bogastva bodo zmožne posredovati Avstraliji, zavisí od njih samih. To posredovanje je možno samo preko novih rodov lastnega etničnega telesa. Čim več bo tu rojena slovenska mladina prešla od nas, tem daljše bo življenje naše izseljenske skupine in več bo ohranjenega zanamcem, bodoči Avstraliji. Zavisí od nas vseh, naše vitalnosti in značajnosti, našega lastnega poznanja in cenjenja slovenske kulture, našega prizadevanja, da te zaklade spozna in spoštuje ter ohrani tudi naša mladina.

Vsaj v Viktoriji je bil storjen v tej smeri velik korak, skoraj gotovo doslej največji slovenski korak v Avstraliji in Bog daj, da bi nam sledile tudi naše narodne skupine po drugih državah. Dve stvari imam pri tem v mislih: uspeh, da je z novim šolskim letom slovensčina priznana kot učni jezik srednjih šol in pa da so se naši učitelji — nekateri že v zdomstvu rojeni — povezali v svojo Zvezo (STAV — Slovenian Teachers Association of Victoria). Prav ta povezava naših učnih moči naj bo gonilna sila pouka slovensčine v okviru avstralskega državnega šolskega sistema, ki je obenem nekako uradno zagotovilo priznanja naše narodne samobitnosti in naše kulture. Slomškova šola našega verskega središča s svojim šestnajstletnim nepretrganim delom in šole po naših društvih so s tem dobile svoj pušljec, ki jim je v čast in najlepše zadoščenje za vztrajnost. S poukom slovensčine v srednjih šolah njih delo ni končano, ampak dobiva še večji pomen tudi v bodoče: vzgajale bodo osnovnošolski rod kot doslej, da bo pripravljen za resnejši študij materinega jezika kasneje v srednji šoli.

Zgolj slučaj je bil, da je najnovejša slovenska učna knjiga, pisana v ZDA za podobne okoliščine kot so

pri nas, izšla ravno nekaj mesecev pred našim šolskim pričetkom. Gotovo pa ni slučaj, da so naši učitelji med kar lepim številom slovenskih učnih knjig kot najboljše za učence izbrali ravno SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL. Že bežno listanje po straneh pokaže praktično vrednost — ne čudimo se, da je bila knjiga tudi v Ameriki sprejeta z odobravanjem in jo bodo uporabljale celo univerze.

Karel Mauser piše med drugim o njej:

Učbenik slovenskega jezika, prva knjiga (Napovedani sta še dve kot nadaljevalni učni pripomoček. — Op. ur.), je res posrečeno zbrano gradivo za človeka, ki se želi učiti slovenščine in še bolj za onega, ki želi slovensko besedo v sebi spet obuditi. Pričenja z osnovo — z abecedo in zlogovanjem, preide na osnove slovnice in prve besede, ki jih takoj združi s slovarčkom. Vaje so učencu pri roki, vstavlja mora besede v preproste angleške in slovenske stavke.

V vsem je šestintrideset poglavij ali lekcij in moram reči, da je tvarina tako razporejena, da bo vsak, ki

bo knjigo s pravo voljo predelal, ob koncu sam sebe že v dobri slovenščini pohvalil.

Knjiga je vredna vse pohvale in delo, ki sta ga avtorici opravili, je bilo v resnici veliko. Mnogo ur je v njej in mnogo skrbnosti.

K tem Mauserjevim besedam nimamo kaj dodati, le podčrtamo jih lahko tudi s svoje strani. Hvaležni smo Slovenskemu ameriškemu institutu pod vodstvom dr. Edija Gobca (Kent University, Ohio), ki je učbenik izdal in nam naročene izvode tudi takoj poslal. Učenci srednješolskega pouka jih bodo mogli nabaviti pri svojih učiteljih, v prodaji jih bo imela tudi Slomškova šola v Kew. Cena šestih dolarjev za blizu 340 strani debelo knjigo res ni previsoka.

Samo Bog daj, da bi SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL naša mladina rada uporabljala. Naj bi ji bil ključ ne le do poznanja materinega jezika, ampak tudi do drugih slovenskih kulturnih zakladov, ki so vredni, da jih spozna, ceni in ohrani.

JAKA NAPROŠEN

6. februarja 1977

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

● O lepo uspešnih počitniških tednih naše mladine boste brali na drugih straneh. Upajmo, da bomo s kolonijo ob morju nadaljevali tudi v bodoče. Res je veliko priprav in skrbi, a vredno je. Mladina se spozna med sabo, pa tudi naužije zraka, sonca in morja.

Tudi o slovenskem sodelovanju na Dandenong-festivalu je opisano drugje. PLANICA se je res postavila in je celotna organizacija vredna samo pohvale. Naša narodnost bo priznana toliko, kolikor se bomo sami potrudili. Le držimo se reka: Tujega nočemo — svojega ne damo!, pa bo še marsikdaj v Avstraliji ponosno plapolala naša narodna zastava.

● O obisku izseljenkega duhovnika g. Cirila Turka sem že zadnjikrat pisal. Tudi sem omenil, da je prinesel s seboj zvočne in barvne filme lastne izdelave,

ki pa bi jih ne štel med amaterske. Za nas je imel dve predstavi v cerkveni dvorani. Na nedeljo pred božičem (19. decembra) nam je pokazal film o Koroški, ki nas je seznanil s problemom našega koroškega zamejstva. Obenem smo videli tudi film iz življenja rojakov v Nemčiji ter njihovo Binkoštno srečanje, ki združi vsako leto nekaj tisoč rojakov ter je bilo lani že deseto. Na nedeljo po božiču (26. decembra) pa smo si ogledali predlansko romanje slovenskih izseljencev v Sveto deželo. Film nas je seznanil s kraji našega odrešenja; zlasti Betlehem nas je zanimal in votlina božjega rojstva, ker je bil božič ravno za nami.

Naj tu omenim, da je g. Ciril napravil precej metrov filma tudi med nami v Avstraliji, celo našo polnočnico je ujel v svojo kamero. Ta njegov avstralski film pa bodo gotovo z zanimanjem gledali naši rojaki po Nemčiji.

● Kot je oglaševal v dnevnikih Education Department (in tudi v zadnji številki MISLI ter melbournskega VESTNIKA), je bil vpis za sobotni pouk slovenskega jezika v srednjih šolah dne 5. februarja. Vpisalo se je nad 130 učencev in učenk, kar je zelo razveseljivo. Tem, ki so uradni vpis zamudili, naj tu povem, da je še čas in nevpisani učenci se lahko prijavijo še od konca februarja.

Naj se tu iskreno zahvalim vsem staršem, ki so razumeli ta veliki korak naše etnične skupine ter ugodno priliko za svoje otroke tudi izrabili. Prepričan sem, da jim ne bo žal.

● Poroki ki smo ju imeli v naši cerkvi poleg povečljavljenja ene civilne poroke, naj omenim dve: Dne 29. januarja sta si obljubila zvestobo Stanko Peklari in Olga Merc. Ženin je doma od Zidanega mosta (rojen

in krščen v Labinu v Istri), nevesta pa je iz Leskovca pri Ptuj. — Dne 5. februarja pa sta si podala roke **Josip Štefelić** in **Milica Novak**. Ženin je iz Podgorca, nevesta pa iz Križovca.

Vsem parom obilo blagoslova v življenju!

● Krsti pa so bili zadnji mesec tile: **Bojan Martin** je ime fantku, ki je razveselil družino Valterja **Jelenića** in Kristine r. Penca. Prinesli so ga 15. januarja iz East Keilorja. — Isti dan smo v krstno knjigo zapisali tudi ime drugega fantka: **John**. Je novi član družine Janeza **Znidaršiča** in Zite r. Luštica, Campbellfield. — Na dan 30. januarja je krstna voda občila **Damijana Jožefa**. Prvorojenka sta iz West Meadows prinesla srečna starša, Zmagoslav **Kozelj** in Ema r. Leben. — Danes (6. febr.) pa se je ob krstnem kamnu ves čas fletno smejal **Daniel**, ki ga je dobila mlada družina v Springvale: **Franjo Rep** in Gordana r. Arsič.

Vsem družinam iskrene čestitke!

● S šolskim letom bo znova oživel tudi naše versko središče. Redna slovenska šola po deseti maši na prvo in tretjo nedeljo v mesecu, mladinci na isti dve nedelji vse popoldne, Društvo sv. Eme bo spet pričelo svoje redne sestanke. V načrtu je še nekaj drugih, kulturnih aktivnosti: lepo dvorano z odrom imamo, le dobre volje je še treba.

Je kaj slovenskih otrok (morda celo starejših), ki še niso prejeli svetega obhajila ali birme? Prijavite jih, da začnemo čimprej s poukom! Morda bo tam v oktobru, ko bo med nami slovenski frančiškanski provincial, prilika za slovensko sveto birmo. Slovenski škofje so mu dali tudi za podeljevanje tega zakramenta svoja pooblastila.

● S postom boste v naši cerkvi mogli zopet dobiti družinske hranilnike za postno dobrodelno akcijo **PROJECT COMPASSION**. Kako družine nabirajo od svojega pritrgovanja med postom, mi menda ni treba zopet razlagati. Že več zadnjih let smo s to nabirko zbrali lepo vsoto. Kot v Sydneyu bomo tudi pri nas polovico oddali za nerazvite dežele, polovica pa bo šla v pomoč ubogim v Togu, kjer delujeta naša posinovljenca. Prav z darežljivostjo se bomo najlepše pripravili na veliko noč in naša postna pokora bo dobila še globlji in lepši smisel.

● Januarska oddaja verskega središča v okviru slovenske radijske ure 3EA je bila ravno na Australia Day (31. januarja). Obravnavali smo zgodovino katoliške Cerkve v Avstraliji in njene težke začetke. Prav je, da tudi o tem nekaj vemo, saj danes uživamo sadove skoraj dvestoletnega truda. Velika večina izmed nas se ima ravno avstralski Cerkvi in njenemu širokemu emigracijskemu delu zahvaliti, da je danes v Avstraliji.

● Dne 13. januarja je v St. Albansu na domu svoje matere nenadoma preminul **JOHN JANES**. Imel je komaj 27 let, saj je bil rojen 27. junija 1950 v Foots-

Dandenong Festival: Ponosno je plapolala slovenska narodna zastava (druga od leve) . . .

cray. Njegov oče, doma iz Prezida, je lani tragično končal pod kolesi vlaka, njegov brat Roman pa leta 1965 v avtomobilski nesreči. Pokojni John je bil poročen, a zadnji čas je živel pri svoji mami, tožil o stalnem glavobolu ter bil pod doktorsko oskrbo.

Pogrebna maša je bila dne 17. januarja v St. Albansu, pokopali pa so ga na pokopališču v Footscray, kjer je našel skupni grob z očetom in bratom.

Priporočajmo ga božjemu usmiljenju, materi in ženi pa naj bo tu izrečeno naše sožalje.

Naj ob tej priliki ponovno omenim, da sem hvaležen slehernemu, ki mi javi smrt rojaka. Včasih sorodniki v žalosti ne mislijo na to, zlasti še, če je ostali zakonski drug druge narodnosti ali vere. Pa je prav, da vsaj ime pokojnega pride v našo Matico mrtvih.

● G. Gombač, župnik v Zagorju na Pivki, nam je pisal za božič, kakor se je oglašil tudi gospe Klunovi, ki je lani med Zagorci akcijo za pomoč popravilu krstne cerkve preko MISLI sprožila. Iskreno se zahvaljuje vsem, ki so prispevali k poslanemu daru \$300.- ter vse svoje bivše farane iz srca pozdravlja.

● Večerno mašo bomo imeli v naši cerkvi na prvi petek v marcu (4. marca), na soboto 19. marca (praznik sv. Jožefa) in na praznik oznanjenja Gospodovega (petek 25. marca).

zbrali lepo vsoto. Kot v Sydneyu bomo tudi pri nas

Tudi post bomo na pepelnico (23. februarja) pričeli z večerno mašo, združeno s spokorno pobožnostjo. Vse srede v postu se bomo zvečer srečevali pri križevem potu ali posebnem spokornem obredu, da se bomo lepo pripravili na velikonočne praznike. Pričetek bo kot običajno ob pol osmih. Naj bi bila vselej lepa udležba.

* * *

Ker je velika noč že v začetku aprila, bo prihodnja (marčeva) številka MISLI že velikonočna. — Ur.

Z VSEH VETROV

DR. VLADIMIR TRUHLAR, naš znani duhovnik-jezuít, je nenadoma umrl v Južnih Tirolah, kjer se je mudil za božične praznike. Bil je na polju teologije znanstvenik svetovnega formata in med našim narodom priznan kot neumorni kulturni delavec. Uveljavil se je tudi kot pesnik, saj je izdal štiri samostojne pesniške zbirke. Precej njegovih znanstvenih del je izšlo tudi v tujih jezikih. Doma je z nekaterimi svojimi knjigami precej razburkal duhove ("Pokoncilski katoliški etos", "Katolicizem v poglobitvenem procesu") in bil deležen najrazličnejših kritik, od navdušenega sprejema pa do popolne odklonitve. Njegovo zadnje veliko delo je "Leksikon duhovnosti". Posvečal se je posebej študiju svetovnonazorskih profilov umetnikov naše besede in lani tudi Cankarja prikazal v vse drugačni luči, kot so ga po proslavah tendenčno prikazovali doma (in žal tudi nekateri po zdomstvu).

Pokojni dr. Truhlar je bil rojen leta 1912 v Gorici. Bogoslovje je začel v Ljubljani in končal v Rimu, bil leta 1939 posvečen, nato pa prevzel službo spirituala v ljubljanskem bogoslovju. Leta 1945 se je umaknil v Italijo, kjer je stopil k jezuitom, nato pa dolga leta predaval na Gregoriani. Filozofiji in teologiji se je posvečal kot priznani znanstvenik, njegovo glavno polje pa je bila teologija duhovnosti.

LETOPIS katoliške Cerkve za leto 1977 pove, da imamo danes na svetu 2250 škofij, 22 samostojnih opatij, 12 apostolskih administratur, 76 apostolskih vikariatov, 67 apostolskih prefektur in 25 eksarhatov. Daje je na svetu danes 46 katoliških vseučilišč, 33 teoloških fakultet in 33 teoloških fakultet v sklopu raznih državnih univerz. Moških redovnih družb je 221 (253.903 redovnikov), ženskih pa 1173 (777.768 redovnic).

DA JE IMELO na ameriško "Deklaracijo neodvisnosti" svoj vpliv med drugim tudi naše starodavno

ustoličenje koroških vojvod na Gosposvetskem polju, smo že v MISLIH omenili. Naj k temu danes dodam še drugo zanimivost, da namreč ameriški novoizvoljeni predsedniki zadnjih desetletij ob nastopu službe prisegajo na "koroško" sveto pismo. Tudi Jimmy Carter ni bil izjema: prisegel je na eno redkih prvih tiskanih svetih pisem (Gutenbergova biblija), ki je bilo svoj čas last benediktinske opatije Št. Pavel v Labotski dolini. Ta samostan je nam Slovencem dobro znan, saj stoji blizu Št. Andraža, kjer je bil sedež leta 1228 ustanovljene lavantinske (danes mariborske) škofije.

Dragocena knjiga je bila dolgo dobo ponos knjižnice šentpavelske opatije. Po prvi svetovni vojni pa je bil samostan v hudi gospodarski krizi. Da bi si pridobil sredstva za obstoj in obnovo samostanske cerkve, se je odločil prodati Gutenbergovo biblijo. Kupila jo je Kongresna knjižnica v Washingtonu za visoko vsoto in še vesela je bila Amerika, da je to redkost sploh dobila. Od tedaj ameriški predsedniki ob sprejemu svoje odgovorne službe prisegajo na ta starodavni izvod svetega pisma, ki da vsej slovesnosti še večji poudarek.

LASTNOROČNO napisano voščilo in blagoslov papeža Pavla VI. je prejela slovenska izseljenska mati, ki živi v Buenos Airesu v Argentini. Ivanka Žužek je 14. januarja slavila svojo osemdesetletnico. Rodila je petnajst otrok, od katerih so tri hčerke postale redovnice, trije sinovi pa redovniki. Res čestitka vredna slovenska mati — Bog naj jo živi!

S sinom Nikolajem je svoj čas urednik MISLI v ljubljanski nižji gimnaziji trgal hlače. Takrat je Žužkova družina živela tam nekje na Poljanah, če se ne motim.

V ROKE NAM JE PRIŠLO nekaj odlomkov iz govorov komunističnih ideologov, ki so se zbrali na svoje zborovanje "Socializem v sodobnem svetu". Zborovanje je trajalo cel teden (od 27. septembra do

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

3. oktobra 1976) v Cavtatu pri Dubrovniku. Organizirale naj bi ga na mig partije tri jugoslovanske komunistične revije, udeležilo pa se ga je poleg lepega števila domačih še nad 80 partijskih ideologov iz vseh delov sveta.

Zanimivo je, kaj je med drugim izjavil Dušan Popović, tajnik izvršnega odbora prezidija Centralnega komiteja jugoslovanske KP. Pri vsem stalnem trobentanju v zahodni svet, da ima "neuvrščena" Jugoslavija "svojo posebno pot v socializem", je Popović pribil, da "nacionalne omejitve samo vodijo v dogmatizacijo socialistične teorije. Zato jugoslovanski komunisti menimo, da more samo mednarodni marksizem pravilno razlagati zgodovinski razvoj v pozameznih deželah in teoretično formulirati izkustva revolucionarnih gibanj kot celote". Vsaj takele izjave naj bi slepim narodnozavednim rodoljubom med nami izseljenci odprle oči.

Dobre je klatil na zborovanju francoski marksistični ideolog Emanuel Argiri. Govoril je o "delavski aristokraciji", ki se je zaradi dobrih plač razvila v kapitalističnih deželah. Za primer je vzel ZDA in Zahodno Nemčijo. "Ti delavci so se spremenili iz izkoriščancev v pridobitnike previšne vrednosti in se tako spremenili v nasprotnike proletariata. Solidarnost med delavskimi množicami pa je možna samo tako dolgo, dokler so delavci izkoriščani. Zato je edini izhod iz tega položaja ponovna proletarizacija te 'delavske aristokracije', kajti ne bomo mogli izpeljati proletarske revolucije brez poletarcev..." Z drugo besedo: Ni prav, če delavec pod kapitalizmom stoji na dobrih nogah. Treba ga bi bilo osiromašiti — to je edina pot do "prave enakosti". Res čudna borba za delavski razred in "izboljšanje" njegovega položaja!

Argirijevemu izvajanju je dodal Branko Pribičević, belgrajski partijski profesor "neuvrščene" Jugoslavije, tole: "...Če je torej delavski razred v razvitih zahodnih državah dejansko izgubil svoj revolucionarni zagon, ker je dosegel visoko življenjsko raven, potem bo treba revolucionarni duh uvoziti tja od zunaj, da bomo ta delavski razred znova zbudili..."

V TORONTU v Kanadi so katoličani odstopili iz skupne dobrodelne akcije. "United Way" in sledile so jim še nekatere druge krščanske skupine. Vodstvo akcije je namreč sprejelo kot članico tudi "Planned Parenthood — Toronto", ki zagovarja in pospešuje ubijanje nerojenih življenj. Katoličani so v nadomestek ustanovili svojo dobrodelno skupnost pod imenom "Share Life", ki podpira vse pomoči potrebne, ne glede na vero, starost ali barvo kože. Res bi bilo narobe, da bi sodelovali in podpirali tudi umore nerojenih.

Kanada se nam glede umorov nerojenih kaže v kaj čudni luči: v letu 1974 je imela 48,198 legalnih "prekinitev nosečnosti", kot pravijo, da se lepše sliši. Polovico teh umorov je bilo v državi Ontario, provinci velikega blagostanja. Tu je prišlo na vsakih 100 rojenih živih 20 pred rojstvom umorjenih. Stroški za te zločine nad nerojenimi so bili kriti z denarjem vseh, ki pri-

spevajo za zdravniško in bolniško zavarovanje.

Večje blagostanje — manj smisla za žrtve. Ko tega smisla ni več, pade končno zakon: dviga se število ločitev, otrok brez pravega doma, mladostnih zločincev... Ni le Kanada na tej žalostni poti: ravno svet blagostanja in svobode si s tem koplje lastni grob.

IZ PRODAJE naj gre AUSTRALIAN POCKET OXFORD DICTIONARY, dokler ni popravljen in očiščen rasizma, je nedavno izjavil Al Grassby (Community Relations Commissioner), in v istem smislu pisal tudi izdajateljem. "Uporaba knjige po šolah, kolegijih in univerzah nasprotuje graditvi harmonije v naši večkulturni družbi", je dejal Al. Zakaj? Ker besednjak vsebuje tudi sramotilne besede za nekatere narodnostne skupine (n.pr. "dago" za Italijane). Nekatere dežele in njih ljudstva imajo v knjigi več različnih omemb, druge pa niti niso prišle v besednjak. Med temi omenja Grassby ne le Jugoslavijo, ampak tudi vse njene dele različnih narodnosti. Tudi našo SLOVENIJO je posebej omenil v svojem protestu. V besednjaku je ni, pa bi morala biti...

Good on you, Al! Počasi nas bo Avstralija le spoznala, da smo samostojna etnična skupina. Vse lepše in boljše se sliši, če kdo iz višjih uradnih krogov to zakriči v avstralski svet in podkrepi naš glas. Le prevečkrat nas mečejo v isti lonec bivšega državljanstva, brez priznanja naše narodne individualnosti.

Pred leti sem brskal po avstralskem šolskem atlasu. Med podatki o Jugoslaviji in njenih prebivalcih (izdajatelj jih je dobil iz belgrajske univerze) smo bili Slovenci omenjeni med "manjšinami" skupno z Madžari, Nemci, Slovaki in menda Cigani. Take grobe spodrs-ljaje preteklosti naj popravi vsaj ta besednjak!

KAREL MAUSER, najvidnejši slovenski pisatelj v zdomstvu, je v Clevelandu (ZDA) ob koncu januarja podlegel operaciji srca. Tik pred izidom MISLI smo zvedeli to žalostno novico, ki nas je pretresla. Izgubili smo velikega kulturnika in neustrašenega borca resnice.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S
AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

NA KRAJ, kjer naj bi bil Jezus skušan — skalna votlina je precej pod slemenom hribovja — so romali kristjani vsa stoletja, tako tudi danes; večje število pod vodstvom oo. frančiškanov iz Jeruzalema zlasti na zadnji četrtek v. mesecu oktobru.

Leta 1874 so goro odkupili grški pravoslavni menihi ter pred votlino leta 1895 pozidali samostan, ki je res svojstveno zgrajen. Poslopja grških menihov so v strmih skalah, prilepljena nanje kot lastavičja gnezda. Kó gledaš to meniško naselbino iz Jerihe v dolini, ti dajo meniške hišice podobo vlaka: lokomotive z nekaj vagoni.

Vzhodno od Jerihe, na drugi strani reke Jordan, pa obiskovalec v daljavi občuduje goro Nebo. Z njenega vrha je izraelski voditelj Mojzes z želnimi očmi gledal obljubljeno deželo, v katero je iz Egipta vodil svoje ljudstvo. Vedel je, da vanjo sam ne bo smel stopiti: Bog mu je naložil to kot kazen, ker je podvomil, da bo udarec njegove palice priklical vodo iz skale.

Mnogo neuspešnih poskusov je bilo, da bi goro Nebo frančiškani odkupili, danes pa je le last teh skrbnih čuvarjev Svete dežele. Nekaj let po zadnji vojni se je namreč hrvaškemu frančiškanku Jerku Mihaliću posrečilo od takratnih jordanskih oblasti goro Nebo odkupiti. Upati smemo, da bo enkrat tudi na njej stalo svetišče, ki ga bodo Mojzesu v spomin radi obiskovali tako kristjani kot Judje.

Ko se romarji na obisku krajev Gospodovega obiskanja vračajo iz Jerihe proti Jeruzalemu, se gotovo ustavijo tudi na kraju, ki se imenuje QUMRAN. Vzeti je treba cesto nazaj proti

V času ob

Mrtvemu morju: komaj deset kilometrov od nje, na desno pod samotnimi visokimi pečinami, je ta znameniti kraj — nekoč naselbina esenov. Kraj je zaslovel šele nedavno zaradi starodavnih rokopisov, ki so jih našli po srečnem naključju v votlinah ne daleč proč.

Eseni so bili verska duhovniška sekta, ki je nastala v drugem stoletju pred Kristusom. Iz protesta proti pokvarjeni judovski duhovščini so se eseni umaknili v samoto ter se oprijeli strogega skupnega življenja. Karakterističen za njih verovanje je bil preprosti dualizem: Duh Resnice in Duh Zla, oba ustvarjena od Boga, se borita med seboj za končno zmago. Živeli so v upanju na "novo dobo božjega vladanja". Kot je v preteklosti Bog poslal Mojzesa, Arona in Davida, tako naj bi poslal tudi tri Mesije: preroka, duhovnika in kralja. V tem pričakovanju so pod vodstvom duhovnika, ki so ga imenovali Pravični, živeli kot nekaki redovniki-samotarji strogo puščavniško življenje izpolnjevanja postave, zatajevanja, molitve in dela, popolnoma ločeni od ostalega judovskega življenja. Prepisovali so svetopisemska besedila stare zaveze, se ukvarjali z ročnim delom, zlasti lončarstvom, tkanjem in gospodarstvom za lastno uporabo.

Kot so pokazala izkopavanja, je bil Qumran že v železni dobi utrjeno naselje, ki pa je kmalu propadlo. V drugem stoletju pred Kristusom se je tu naselila ena od štirih vej esenov. Pozidali

Kos rokopisa, vrči najdbe in pusti kraj Qumrana

iskanja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

so naselbino, nekaj samostan, ki je bila urejena za skupno redovno življenje. Izkopanine so odkrile molilnico, prostor za prepisovanje (skriptorij), obednico, delavnice, spalnice, shrambe... Zgradili so tudi ogromne cisterne, saj so bili v tej puščavi popolnoma odvisni od deževnice, tako za življenje nasploh kot pri svojem številnem obrednem umivanju. Po stoletju mirnega življenja so leta 31 pred Kristusom, zelo verjetno zaradi hudega potresa, naselbino zapustili. Morali pa so se okrog 4 leta pred Kristusom vrniti in obnoviti poslopja. V letu 68-69 po Kristusu so Qumran opustošile rimske legije, esene pa verjetno pobile. V naglici so pred napadom poskrili nekaj svoje posesti v votline, da bi je Rimljani ne uničili. Zlasti jim je šlo za rokopise. Shranili so jih v vrče, pokrili s cunjami in zalili s smolo in tako so se ohranili do danes ter postali za raziskovalce svetega pisma največja dragocenost, stara 2000 let.

Kako je prišlo do izredne in znamenite najdbe teh rokopisov? Spomladi leta 1947 sta dva beduinska pastirja iskala izgubljeno kozo. V pečinah nad Qumranom sta zašla v malo votlino in našla v njej devet prstenih vrčev. Vsi so bili prazni razen enega, ki je vseboval tri zvitke rokopisa na ovčji koži. Med njimi je imel najdaljši zvitok dolžino sedmih metrov, danes znan kot Izaijev zvitok. Sprva so bili prodani za smešno ceno. A najdba je postala prava senzacija, ko so znanstveniki ugotovili, da gre za rokopise, ki so mnogo starejši od vseh doslej znanih. Nova iskanja so prinesla nova odkritja v naslednjih letih, ko so okrog Qumrana preiskali 37 votlin. Poleg prve, ki so jo odkrili pastirji, so še v treh našli nekaj obleke in orodja, zlasti pa dragocene rokopise svetega pisma. Vsega skupaj so odkrili okrog 900 kosov na koži in papirusu, ki so danes vredni visoke vsote. Štirje zvitki, danes v

Izraelu, so bili za primer leta 1954 odkupljeni v Ameriki za četrto milijona dolarjev.

A resnična vrednost najdenih rokopisov ni v denarju, temveč v njih vsebini. Njih važnost je neprecenljiva za kritično obdelavo besedila stare zaveze, saj so rokopisi tisočletje starejši od doslej znanega rokopisa hebrejske biblije. Kar so iz njih doslej ugotovili, je dejstvo, da bistvenih razlik ni med njimi in masoretskim tekstom, ki ga je pripravila judovska šola osmega in devetega stoletja. O qumranski najdbi se je v teh letih do danes že ogromno pisalo in se bo še. A vzelo bo znanstvenike še najmanj petdeset let, da bo njih delo končano in nje vrednost v primerjanju tekstov v celoti izrabljena.

Ker so bile votline dragocenih najdb tako blizu razvalin Qumrana, zadnja komaj sto metrov, je vse vodilo do zaključkov, da so rokopisi v zvezi z razvalinami.

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

Krsti

Frančiška Vilma Rebernik, Meadowbank. Oče Franc, mati Darinka, roj. Fras. Botra sta bila Vili Vesel in Monika Radanovič — Meadowbank, 29. 10. 1976.

Melanie Renata Kostevc, Busby, hčerka Edite Kostevc, Botrovala sta Albin in Angela Sedmak — Merrylands, 22. januarja 1977.

Michael Lee Hudson, Condell Park, Oče Nick, mati Mary, roj. Pleterski. Botra sta bila Nikola in Marinka Simunovič — Merrylands, 22. januarja 1977.

Poročka

Alojz Aleks Bolte, rojen v Feldkirchenu, stanujoč v Doonside, N.S.W., in **Jennifer Fay McCann**, rojena v Bathurst, N.S.W., stanujoča v Doonside. Priči sta bila Brian O'Neill in Betty Manley — Merrylands, 29. januarja 1977.

SLUŽBE BOŽJE so v Merrylandsu vsako soboto zvečer ob sedmi uri (ta maša velja že za nedeljsko) ter ob nedeljah ob osmih zjutraj in ob pol desetih dopoldan. Ta mesec bo večerna maša tudi na pepelnično sredo, 23. februarja; enako na prvi petek (4. marca) ter na praznik Gospodovega oznanjenja, na petek 25. marca.

POSTNI ČAS bomo začeli z obredom pepeljenja na pepelnično sredo (23. februarja) ob sedmih zvečer. Vzemimo to dobo resno in se lepo pripravimo na velikonočne praznike! Vse petke v postu nas veže zdržek od mesa. Skušajmo opravljati tudi druga dobra dela; saj so post, molitev in miloščina všeč Bogu, našim dušam pa blagodejno zdravilo in vir zasluženja za nebesa. Vse srede v postnem času bomo posebej porabili za pripravo na praznike z večerno mašo ob sedmih in spokorno pobožnostjo. **Lepo vabljeni!**

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo zopet 13. marca ob petih popoldan v Vila Maria kapeli. Pred mašo je prilika za velikonočno sveto spoved.

CANBERRA ima v februarju izjemoma službo božjo na četrto nedeljo, 27. februarja, ob 11.30 dopoldan v Garranu. Tokrat nastopijo pri maši s petjem člani "Svetle zvezde", da bo malo spremembe. — V marcu pa je služba božja v Canberri zopet redno na tretjo nedeljo, 20. marca.

Za **NEWCASTLE** in **BRISBANE** bo mašni spored objavljen v prihodnji številki.

MISIJSKA KOŠARA ob zadnjih božičnih praznikih je prinesla skladu za slovenski afriški misijon v Togu lepo vsoto \$231.- in iskrena zahvala vsem, ki so tako pridno kupovali srečke (pa tudi deklicam ter pridnim ministrantom, ki so jih prodajali). Žreb je košaro naklonil g. Niku Krajcu iz Fairfielda.

PUSTNI PIKNIK bomo priredili pri slovenski cerkvi na pustno nedeljo, 20. februarja, po glavni maši. Društvo sv. Ane bo zopet prijazno in obilno postreglo vsem rojakom, ki se ga bodo udeležili. Tokrat bo dovolj prostora, saj bomo že lahko uporabljali tudi nedavno kupljeno zemljišče za cerkvijo. Vsi ste dobrodošli!

SLOVENSKA VERSKA ODDAJA na 2EA bo v februarju ravno na pepelnično sredo, 23. februarja, zvečer. Ker bo isto večerno uro v naši cerkvi maša (prav bi bilo, da se je udeležite), poslušajte oddajo raje naslednje jutro ob sedmih.

SLOMŠKOVA ŠOLA našega verskega središča je vsako soboto ob dveh popoldne. Starše naprošamo, da skrbijo za redno prihajanje otrok. Le tako se bodo nekaj naučili. Zamujanje tudi zelo slabi napredek celega razreda.

VERONAUKE ZA PRVOOBHAJANCE je vsako soboto ob enih popoldne, za **BIRMANCE** pa vsako nedeljo po glavni maši (pričetek torej okrog pol enajstih).

AMBROŽIČEV DOM, oz. njegov denarni sklad je za praznike dobil močno injekcijo. Darovi še vedno prihajajo. Najbolj sta se odrezala dva rojaka, ki sta dala vsak po tisoč dolarjev. Oba želita ostati neimenovana. Njima in vsem ostalim darovalcem — tudi sleherni majhen dar je dobrodošel — naj Bog povrne! Posebna zahvala tudi tistim, ki so svoje posojilo fondu doma ostarelih spremenili v dar. Število vseh daro-

valcev je od pričetka apela v lanskem juniju skočilo že na 275.

Vsi darovi so bili kaj dobrodošli zlasti zdaj, ko moramo že misliti na plačilo prvega obroka za dokupljeno zemljišče: v marcu moramo odšteti 3.600 dolarjev.

POIZVEDOVANJ ZA ROJAKI, ki se domačim že dolgo niso oglasili, je vedno več. Skoraj vsak rojak, ki se vrne iz obiska domovine, prinese s seboj ime kakšnega pogrešanca, ki se ne oglašava več domačim. Navadno se vsak obrne na slovenskega duhovnika, ali pa na uredništvo MISLI. Če nam je oseba znana, seveda radi pomagamo, kakor s poizvedovanji tudi radi ustrezajo MISLI. Pri tem prosimo za sodelovanje vseh bralcev, da je iskanje lažje, hitreje in uspešnejše. Sleherno obvestilo v zvezi s pogrešanim naj javijo čim prej na MISLI ali na versko središče, ali pa naj vsaj pogrešano osebo spomnijo, da jo iščejo domači in naj se jim oglasi

OBISK SMRTI smo zopet imeli. V nedeljo 9. januarja okrog četrte ure popoldne je preminul v prometni nesreči rojak **JOŽE KOSTEVC** iz Green Valey. Njegovo motorno kolo je vrglo s ceste (na Glenfield Road-u), Jože je bil prepeljan takoj v bolnišnico v Liverpool, kjer pa je bil samo še proglašen za mrtvega. Prejel je pogojno odvezo in sveto maziljenje.

Pokojni Jože je bil rojen 29. maja 1924 v Trbovljah (Lake) kot sin Antona (zdaj že pokojni) in Neže r. Robek. Živel je v bližnjih Izlakah in bil po poklicu rudar. Leta 1946 se je v Zagorju ob Savi poročil z Angelo Razpotnik. Družina je dospela v Avstralijo v avgustu leta 1960 na ladji "Aurelia". Jože je bil najprej zaposlen v steklarni, kasneje pa vse do svoje prežgodnje smrti pri mestni vodni upravi. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi na sredo 12. januarja, sledil je pogreb na slovenski del pokopališča Rookwood.

Pokojni Jože je bil vseskozi zaveden Slovenec in se je z družino rad udeleževal slovenskih prireditev. Pri Kostevčevih se je redno govorilo slovensko in materin jezik obvladajo vsi otroci. Poleg žalujoče žene Angele zapušča pokojnik dva že poročena sina (Jožeta, 30 let, in Marjana, 27 let), ter pet hčera: Angelo por. Sedmak (27 let), Andrejo (22 let), Edito (18 let) Marijo (16 let) in Anito (15 let). Vsem Kostevčevim iskreno sožalje, pokojniku pa naše molitve!

Ravno teden kasneje, 16. januarja, in skoraj ob istem času je cesta zahtevala novo slovensko žrtev. Ta dan je v avtomobilski nesreči preminula komaj osemnajstletna **MARINKA MARIČ** iz Northmeada. Smrt jo je dohitela v bližini Bredalbana, okolica Goulburna. Marinka je bila rojena v Mariboru dne 26. novembra 1958 kot najstarejša v družini Alojzija in Terezije r. Kodrin. Mariničevi so dospeli v Avstralijo v maju 1970. Marinka se je hitro priučila jeziku nove dežele in je prav zdaj končavala Business College v Parramatti: čez dober mesec bi bila usposobljena za tajnico. Vedno je bila ubogljivo in marljivo dekle ter so bili starši nanjo upravičeno ponosni.

Pogrebno mašo smo imeli v slovenski cerkvi v četrtek 20. januarja, nato smo spremili pokojno Marinko na pokopališče v North Rocks. Pokopana je bila v grobu, kjer že pet let počiva njena sestra Violeta, ki je umrla v enem letu starosti. Ob odprtem grobu ji je v imenu slovenskih mladincev v slovo spregovoril Martin Konda.

Žalujočim staršem in sestrici Bredi naše iskreno sožalje. R.I.P.

PIRHOVANJE naj že zdaj omenim. Imeli ga bomo tudi letos na velikonočni ponedeljek, 11. aprila, od pete do enajste ure zvečer. Nagradno žrebanje večera bo srečnemu podelilo lepo nagrado. Več o tem v prihodnji številki. — Igral nam bo priznani ansambel "Mavrica". — Zabeležite si datum in povabite s seboj tudi svoje prijatelje!

POSTNO ROMANJE v Campbelltown bomo priredili na prvo nedeljo v marcu (6. marca). Kraj je večini znan že iz prejšnjih let: tudi lani smo bili tam dvakrat. Ob dveh popoldne bomo imeli sveti križev pot s petjem. Upajmo na lepo vreme, da bomo lahko sledili postajam. Če ne bo vetrovno, bomo imeli sveto mašo na prostem pri dvanajsti postaji, sicer pa se bomo zbrali v samostanski kapeli ali pa v lopi poleg samostanskega poslopja. — Kdor želi priti že opoldne, mu je prostor na razpolago, da si za družino tam lahko pripravi "pikniško kosilo" (pečko naj seveda prinese s seboj).

PROJECT COMPASSION šparovčke boste dobili v naši cerkvi ob začetku postnega časa. Namen je, da od pritrgovanja pri jedi, pijači, kajenju in zabavah damo prihranek na stran za dobrodelne namene. Tudi letos bomo polovico nabranega denarja dali v avstralski dobrodelni fond, druga polovica pa bo v pomoč našim afriškim posinovljencem, p. Evgena in p. Huga. Navajajmo našo mladino k temu, da si bo že v mladih letih znala kaj pritrpati in darovati potrebnim!

DNEVNA MAŠA je za postni čas zelo lepa in nad vse primerna navada. V naši cerkvi jo imamo vsako jutro ob pol sedmih (od srede marca dalje pa je ob sedmih), razen če je v "Nedelji" drugače oznanjeno. Vhod v cerkev je iz dvorišča skozi stranska vrata, ker so glavna zjutraj zaprta.

STATISTIKA našega dušnega pastirstva za leto 1976 bi dala tole sliko: krstov je bilo 62, porok 12, smrtnih slučajev 26 (vključno N.S.W., A.C.T. in Qld.), svetih

Ne pozabite
na
PUSTNI PIKNIK!
Nedelja 20. februarja
po glavni maši
na cerkvenem dvorišču
v Merrylandsu!

obhajil pa je bilo podeljenih nekaj nad 7.000. Seveda je bilo tudi dosti obiskov bolnikov in drugega socialnega dela, saj radi pomagamo, kjer le moremo.

"RADI IMAMO VSE, KAR JE SLOVENSKEGA", pravijo nekateri naši zavedni rojaki, ki se dosti žrtvujejo za skupno stvar. Rad bi jim položil na srce, da je tudi naša cerkev slovenska. Žal se je nekateri tako izogibajo, kot bi jim bila neznana tujka . . . — Tudi slišimo tolikokrat reči slovenski cerkvi sv. Rafaela "NAŠA CERKEV". Pa je v mnogih primerih vprašanje, koliko se je v resnici poslužujemo. Dne 13. januarja smo praznovali že četrto obletnico, kar nam jo je škof Lenič blagoslovil. Kako nam je takrat toplo naročal, naj bo ta sveti prostor kraj našega rednega in pogostega srečavanja z Bogom in med seboj. Nekateri žive prav blizu cerkve, pa jo znotraj malo vidijo. Jih je pa res tudi lepo število, ki prihajajo od daleč in kar precej redno: cerkvice jim je pri srcu in znajo jo ceniti. Lepo bi bilo napraviti sklep, da bi vsaj enkrat na mesec prišli k nedeljski maši v Merrylands, bližnji rojaki pa seveda vsako nedeljo.

SYDNEYSKI ROJAKI, ki se zanimajo za NAKUP ZEMLJE V BLUE MOUNTAINS (Katoomba in oko-

lica) to lahko store po posredovanju našega verskega središča. Naprodaj so parcele, katerih cene se vrte med šest in deset tisoč dolarjev. Agent je obljubil za vsak nakup z omembo našega imena dar tristo dolarjev za Ambrožičev dom. Če vas **nakup zanima**, pokličite številko 419-3451 (Mr. Gary Forbat) ali pa 329-966 (Mr. David Oliver) in se dogovorite za ogled zemljišč. Povejte, da ste za priliko zvedeli pri našem verskem središču. Če boste sklenili kupčijo, nas prosim obvestite!

NAROČNINO ZA "MISLI" je ob priliki praznikov poravnalo kar precej rojakov skupno z darovi v druge namene. Je kar prav tako in radi vsakemu ustrezemo, da mu ni treba pošiljati naročnine posebej v Melbourne. Kar se pri nas nabere naročnine ali darov za Bernardov tiskovni sklad, pošljemo enkrat na mesec z imeni na upravo MISLI.

Tudi mi v Sydneyu se lahko pohvalimo z nekaj novimi naročniki ob lanskem srebrnem jubileju našega mesečnika. Le še priporočimo list tistim, ki ga še nimajo! Za dober tisk v domačem jeziku se zares izplača potruditi!

P. VALERIJAN

TOGO, Afrika:
Dvojni orač
je misijonar
p. Hugo.
Orje
trdo ledino
za božje seme,
pa tudi umnega
gospodarstva
uči domačine.

SPOVED ODSLEJ DRUGAČE

DRUGI vatikanski zbor je med zakramenti posebej razmišljal tudi o zakramentu sprave (spovedi) in izčrpen odgovor o temu je dal p. Lovrenc v decembrski številki MISLI pod "Kaj pravite?". Koncilski očetje so naročili starodavni spovedni obrednik tako spremeniti, da bo našemu času jasneje izražal naravo in učinek zakramenta sprave. Kongregacija za zakramente je ob sodelovanju strokovnjakov delala več let

na novem spovednem obredniku in z zadnjim adventom smo ga končno dobili v uporabo. "Spet nekaj novega! . . ." bo zagodel ta ali oni. A če prebereš novi spovedni obrazec, boš moral priznati, da je globlji in jasnejši ter namen in pomen spovedi lepše poudari. Bistvo je ostalo, vsebina okrog njega pa je bogatejša. — Na naslednji strani objavljamo na robniku enega novih načinov spovedi.

POTA BOŽJA

OČE IN HČI

Organist Blaž je obležal.

Na praznik svetih treh kraljev ga je nekajkrat stresel mraz. Že popoldne pri večernicah je čutil, da se je prehladil. Bolela ga je glava, postal je utrujen, noge je imel težke in mrzle. Ko je prišel iz cerkve, je moral takoj leči. Hčerka Judita mu je skuhala čaja in mu ogrela noge.

Ponoči se je zdaj potil, zdaj ga je tresla mrzlica. Šele proti jutru mu je nekoliko odleglo, da je mogel zaspati. Ko pa se je zdanilo, bi že najraje vstal.

"Ostani še v postelji, očka, da se še bolj ne prehladiš! Pljučnico bi lahko dobil. Čaja ti skuham in po zdravnika pojdem," ga je nagovarjala hči. Dobro ga je poznala, da v postelji ne bo dolgo zdržal.

Organist Blaž je ostal na stara leta sam s svojo hčerko Judito. Imel je sicer pet otrok, dva sinova in tri hčerke; dve hčerki sta mu z ženo umrli že pred leti, sinova sta doštudirala in odšla po svetu.

Judita se je kakor oče posvetila učiteljskemu stanu. Poučevala je na domači šoli ter obenem stregla z vso ljubeznijo in skrbjo ostarelemu očetu. Bala se je zanj. Vedela je, da staremu človeku škoduje vsaka sapica in vsak mraz. Prehlad ga hitro lahko položi na bolniško posteljo ali celo na mrtvaški oder.

"Saj ni nič hudega, le mraz me je včeraj nekoliko stresel. Jutri bo že bolje," se je tolažil Blaž. Res ni nameraval dolgo ostati v postelji. Jutri je pevska vaja, ki je na noben način noče zamuditi. Če se bo le mogel držati pokonci, bo gotovo šel . . .

Naslednji dan mu je res nekoliko odleglo. Ko je popoldne odšla Judita prvič po božičnih počitnicah zopet v šolo, je vstal, se toplo oblekel in sedel k peči. Slab se je počutil. Kašljal je in v glavi se mu je vrtelo.

"Bo šlo, bo!..." je godel predse. Oprijemal se je za pohoštvo in počasi lazil po sobi. "Do večera mi že popolnoma odleže, ko moram na pevsko vajo," se je prepričeval.

Ko se je Judita vrnila iz šole, ga je očitajoče pogledala.

"Zakaj si že vstal, očka? Poglej, kako si še slab! Še pljučnico dobiš in umrješ. Kaj bom potem počela sama na svetu? Očka, prosim te, pojdi nazaj v posteljo!"

"Nič ne skrbi zame, Judita! Moram se malo potruditi, če hočem zvečer k pevski vaji."

NOVI NAČIN SPOVEDI

(Čerka D pomeni duhovnika, S spovedanca)

SPREJEM SPOKORNIKA

D: Bog vas sprejmi!

S: V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

D: Bog, ki razsvetljuje človeška srca, naj ti pomaga, da boš prav spoznal svoje grehe in dosegel božje usmiljenje.

S: Amen.

BRANJE BOŽJE BESEDE (primer)

D: Pomislimo na Kristusa, ki je trpel za naše odrešenje in je vstal v naše opravičenje. "On je nosil naše trpljenje, si naložil naše bolečine. Mi pa smo ga imeli za udarjenega, od Boga zadetega in mučenega. A zaradi naših grehov je bil ranjen, potrpt zaradi naših hudobij. Za naše zveličanje ga je zadela kazen, po njegovih ranah smo ozdraveli. Mi smo tavalili kakor ovce, vsak je krenil po svojem potu. Gospod pa je naložil nanj nas vseh pregrehe" (Izaija)

PRIZNANJE GREHOV IN SPREJEM POKORE

S: Moji grehi so... (Se spove)

D: (Da nasvete in pokoro)

MOLITEV SPOKORNIKA

IN ODVEZA

D: Obudite kesanje!

S: Gospod Jezus, božji Sin, usmili se mene, grešnika!

D: Bog, Oče usmiljenja, ki je s smrtjo in vstajenjem svojega Sina svet spravil s seboj in poslal Svetega Duha v odpuščanje grehov, naj ti po službi Cerkve podeli oproščenje in mir. IN JAZ TE ODVEŽEM TVOJIH GREHOV V IMENU OČETA IN SINA IN SVETEGA DUHA.

S: Amen.

ZAHVALA BOGU

IN ODSLOVITEV SPOKORNIKA

D: Zahvaljujmo se Gospodu, ker je dober.

S: Vekomaj traja njegova dobrot.

D: Bog ti je odpustil grehe, pojdi v miru!

*

Vsekakor je v novem načinu pokore več razgibanosti, proste izbire in zato manj šablonskega, četudi se

je gotovega reda treba držati. Pričujoči obrazec ima na primer kratko kesanje, ki je vključeno v iskreni prošnji po božjem usmiljenju. Drugi način pa ima celo stari obrazec kesanja, ki smo ga vajeni (in ga seveda še vedno lahko uporabljamo), razširjen v globlji misli. Takole se glasi:

"Moj Bog, iz vsega srca mi je žal, da sem grešil. Kesam se vsega, kar sem slabega storil in dobrega opustil. Žal mi je, ker sem z grehi razžalil tebe, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden. Trdno sklenem, da bom s tvojo pomočjo delal pokoro, popravil škodo in pohujšanje, se varoval grešne priložnosti in nič več ne grešil. O Bog, usmili se me zaradi zasluženja svojega Sina, ki je zame toliko trpel".

Pri drugem načinu spovedi duhovnik po križu spovedanca pripravi na iskreno spoved s temile besedami:

"Zaupajte v Boga, saj govori: Nimam veselja nad smrtjo grešnika, ampak nad tem, da se spreobrne in živi".

Vsekakor: ne recimo, da smo prestari za vse te spremembe! Vem, da bo marsikateremu vzelo dolgo časa, da bo sprejel spoved "po novem", vendar nas ravno sprejem novega le nekako pomladi. Če nas bo pomladilo in znova poživilo tudi v našem krščanskem mišljenju in življenju, je sprememba dosegla svoj namen in izvršila svoje poslanstvo.

DAROV ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD:

\$12.— Peter Kern; \$11.— Otmar Raner; \$10.— Wilhelm Wetzel; \$8.— Štefan Kočar, Slavko Tomšič, Bernarda Marinič; \$7.— Roman Divjak; \$6.— Mila Vadjal, Miha

"Kaj pevska vaja!" Sedaj si bolan in zdravje je prvo. Ko ozdraviš, pojdeš pa zopet k petju..."

"Dolžnost je dolžnost! Kaj bo pa ljubi Bog dejal in gospod župnik, pa kaj bodo rekli pevci? Glej, vsi me bodo čakali, jaz pa naj doma ležim in lenarim. O, dokler bom mogel, bom pel in orglal!"

"Kaj pa, če res pošteno zbolíš in umrješ — kaj pa potem? Kdo bo v naši cerkvi orgal, ko tebe ne bo več?"

"Potem bom pa v nebesih nadaljeval to svojo službo," se je Blaž skoraj hudomušno nasmehnil, "izpolniti izpraznjeno organistovo mesto pa bo župnikova skrb. A dokler sem živ, je skrb za cerkveno petje moja..."

Judita je vedela, da ne bo kaj opravila. Vendar je še enkrat poskusila s svojo besedo: "Pevce bom obvestila, da si bolan in da danes ne bo pevske vaje. Ti pa pojdi v posteljo! Čaja ti bom skuhalo, po večerji pa ti bom kaj lepega brala..."

"Vem, vem, da me imaš rada..." je hčerko prekinil Blaž in jo očetovsko pobožal.

Med razgovorom je starček res nekoliko oživel in se je kar dobro počutil. Pripravil si je veliko mapo not, nato pa sedel k peči. Tudi povečerjal je nekaj malega.

"Tako ne more dalje," si je mislila Judita. Po večerji je odšla k šolskemu upravitelju Lampiču, da si izposluje kak teden dopusta. Tako bo mogla ostati pri očetu in ga dobera ozdraviti.

Stari Blaž pa je hitro izrabil hčerkino odsotnost. Oblekel si je dolgo, težko suknjo, se pokril s povhovko ter obul tople suknjene čevlje.

Počasi je krevsal preko ceste proti župnišću. Zunaj je bilo jasno in mrzlo. Mesec je čarobno osvetljeval zimsko pokrajino. Drevje je bilo posrebrano z ivjem, pod nogami je škripal sneg.

Lepa nova hrastova vrata so vodila v župnišče. Na desni strani hodnika je bila župnijska pisarna, na levi pevska soba. Zadnji del hodnika je bil pregrajen s steno motnega stekla, kakor kakšna samostanska porta.

Blaž je počasi odprl težka vrata in se zelo začudil: na hodniku je bila še tema. Ob večerih, ko je bila pevska vaja, je bil hodnik vedno razsvetljen.

Zaprli je večna vrata za sobo, obstal sredi hodnika in prisluhnil. Vse je bilo tiho. Stopil je korak naprej in na levo, stegnil roke in iskal kljuko pri vratih v pevsko sobo. Našel jo je kljub temi, a vrata so bila še zaklenjena. Nikogar torej ni nocoj...

Tedaj se je nekdo v kotu hodnika iz teme maščevalno zarežal...

Blaž je dobro čutil, da velja ta posmeh njemu in da je nekdo naščuval pevce, naj ne pridejo k vaji. Pri srcu ga je zapeklo kot bi ga nekdo ranil z ostro razbeljeno konico. Kriknil je, zakrilil z rokami po zraku, nato pa se je zagrabil za prsi in omahnil proti večnim vratom.

Nekaj minut je nato visel ob vratih, da je zopet prišel do sape in zavesti. Nato je počasi s tresočo se roko odprl vrata in stopil na prosto. Noge so se mu tresle in v glavi se mu je vrtelo. Bilo mu je hudo, da bi najraje zajokal.

Blaž je zaprl vrata za sabo, ko pa je napravil prvi korak s praga, mu je zdrsnilo z obema nogama hkrati. Prešibak je bil tisti trenutek, da bi se sploh poskušal loviti. Omahnil je po zamrzlih tleh in obležal...

"NESREČA SE JE ZGODILA!"

ŽUPNIK Janez je sedel tisti večer ob topli peči in molil iz brevirja. Imel pa je navado, da se je, če je le utegnil, med ali

po pevski vaji za kratek čas oglasil pri pevcih. Tudi danes je to nameraval.

Pogledal je na uro in dejal sam pri sebi: "Pa naj bo dovolj za danes!" Vstal je, si ogrnil suknjo in poveznil klobuk na glavo ter počasi odskripal v pritličje.

Na spodnjem hodniku je bilo vse temno in tiho, da je postal in prisluhnil. Kaj se je morda zmotil? Saj danes je vendar petek. Ali pevci niso imeli vaje, ali pa so predčasno končali . . .

Kar v temi je dotipal do kuhinjskih vrat na koncu hodnika. Tam je še vedno nekaj pospravljala in ropotala njegova sestra, ki mu je gospodinjala. Dekla ji je delala družbo.

"Valerija, kaj so pevci že odšli?" je vprašal.

"Pevci? — Nocoj jih ni bilo slišati".

"Tudi jaz jih nisem slišal".

Pustil je kuhinjska vrata odprta in se odpravil po hodniku proti glavnemu vhodu. Odprl jih je, stopil na prag in se ozrl po vasi kot bi hotel kot dober pastir pogledati za pevci. Tedaj pa je v slabem luninem svitu opazil, da nekdo leži pred župniškim stopniščem. Pri srcu ga je zazeblo.

"Valerija, hitro luč! Nesreča se je zgodila", je zaklical nazaj proti kuhinji, sam pa skočil preko praga.

Dekla je hitro pograbila vozno leščerbo, s katero je hotela pravkar pogledati še v hlev. Obe z Valerijo sta preplašeni prihiteli na prag.

"Semkaj posveti", je dejal župnik in medtem obračal na tleh ležečega na hrbet, da bi mu mogel videti obraz.

"Bog nebeški, saj to je naš organist Blaž", je kriknul gospod Janez. Valerijo je pa nesreča tako zadela, da je mahala z rokami, mendrala po snegu sem in tja ter na ves glas stokala: "Jemnačka, jemnačka, kaj bo pa zdaj? . . ."

"Daj, daj, ne bodi smešna in ne vpij, saj to nikomur nič ne koristi", jo je karal in miril brat ter že odrejal vse potrebno.

Dekla je stekla po mežnarja, da bo pripravil vse potrebno za sveto maziljenje, sam pa je s hlapcem počasi in previdno dvignil Blaža. Odnese ga preko ceste proti šoli, kjer je stanoval.

Že ropot pri vhodu je priklical gospodično Judito: s svetliko v roki jima je prišla naproti iz gornjih prostorov.

"O moj Bog!" je v skrbi kriknila in solze so jo polile.

"Kar hitro, gospodična, zgodila se je nesreča! Vaš oče je nezavesten ležal pred vhodom v župnišče . . ."

Ko so položili Blaža na posteljo, je župnik odredil: "Očeta slecite, skuhajte mu čaja in pripravite tople obloge! Ti Miha skoči po zdravnika Vidmarja, jaz pa se odpravim, da podelim gospodu upravitelju sveto maziljenje . . ." Brez pozdrava je hitro odšel.

Prvi je bil na mestu zdravnik. Ker ni bilo prekasno, ga je hlapec našel še pokonci. Takoj je zagrabil zdravniško torbo, si ogrnil plašč in pritekel.

"Ni še vse izgubljeno", je potolažil Judito, ko je pregledal bolnika. Zrla je vanj z velikimi vprašujočimi očmi in nestrno čakala, kaj bo izjavil. "Srce bije skoraj normalno. Poškodbe na glavi niso tako hude, kakor je izgledalo na prvi pogled, ko je bil ves okrvavljen. Samo pazite nanj! — Koliko časa pa je ležal zunaj v tem mrazu?"

"Rekla bi, da skoraj celo uro", je odgovorila, ko je na hitro izračunala čas očetove odsotnosti.

Ko se je zdravnik poslavljaj, je med vratmi srečal župnika.

Dekleva, Stanko Vrankar, Jože Koščak, Valerija Pančur, Vili Mrdjen, Štefka Markuža, Marjan Korva, Josipa Kunek, Julija Razboršek, Ivan Kavčič, Jože Brožič, Jože Kromar, Antonija Šabec, Stanislav Samsa, Ivan Gregorich, Franc Plesničar, Marija Slokar, Jože Šoba, Ivan Barič, Štefan Toplak, Jože Sok, Alojz Kocjančič Vinko Prinčič, Marija Špilar, Alojz Žagar, Miro Prajdič; \$5.— Viktor Matičič; \$4.— Ivanka Kuzmanovič, Marica Camaris, Milena Baetz, Leopold Miller, Mirko Krševan, Avgust Gornik, Marija Bosnič, Ivan Kovačič, Martin Adamič, Jože Bole; \$3.— Vinko Butala, N.N., Marija Bizjak, Nada Poropat, Anton Cevce, Andrej Grlj, Marija Habenschuss, Roža Franco, Jožefina Braletitch, Anton Šajn, Pepi Stibilj, Joseph Sterbenc; \$2.— Rezika Smolič, Gašper Jug, Bruno Bolko, Franc Čulek, Janez Krajnik, Franc Anžec, Marija Magdalenič, Matija Štukelj, M. Gorjan, Karl Mezgec, Fanica Lasič, Katarina Hartner, Franc Hartman, Ludvik Lumbar, Jože Cetin, Ivan Plesničar, Anna Kustec, Stanko Gruntar, Jurij Tomažič, Alojz Hrast, Anton Velišček, N.N., Marcela Bole, Marija Majcen, Marija Birsar; \$1.— Ignac Lipič, Marija Grl, Avgust Vinko, Ivan Bole, Hermina Koroša, Estera Ladič, Vinko Dajnko, Ivan Vidmar, Jakob Tomšič, Marija Polanec, Gracijan Pirc, Rozalija Cenčič, Lucija Pungerčar, Anica Žagar, Anton Iskra, Pavel Zavrl, Albin Sironich, Branko Tavčar Marija Plut, Anna Kuri, Maks Korže, Marija Posavac, Andrej Lenarčič, Justo Mrak, Franc Vertel, Marija Peršič, Leopold Urbančič, Teresa Kaiser, Zora Kirn, Marija Hervatin, Bruno Zavnik, Franc Žužek, Antonija Kozole, Anton Mikuš, Janez Jernejčič; \$0.25 Mara Catana.

ZA INDIJSKE MISIJONE:

\$5.— Ivanka Batagely.

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA

\$231.— Misijonska božična košara, Merrylands; \$135.— Misijonska cerkvena nabirka, Merrylands;

\$100.— Marta Falež; \$20.— Družina Alojz Žagar, K.O., Franc Šveb; \$14.— Druž. Anton Bavdek, Ivan in Julija Plesničar; \$10.— Stanko Vrankar, Vinko Prinčič (za lačne), Marija Špilar (za lačne); \$5.— Jožefina Braletitch, Ivan Kovačič (za lačne), druž. Nick Bric, Anna Kustec (za lačne); \$3.— Katarina Cevce; \$2.— Marija Peršič, Tinka Urh (za lačne); \$1.— Anton Mikuš.

Dobrotnikom Bog povrni!

“Jaz sem že opravil. Gospod upravitelj je še živ in upam, da se bo vsak čas zavedel. Jutri zjutraj ga pridem spet pogledat. Na svidenje!”

Hitro je bilo vse pripravljeno in obred svetega maziljenja se je mirno in lepo izvršil. Še preden je župnik odšel, se je bolnik za trenutek zavedel, plašno pogledal okrog sebe in se zopet izgubil.

“Jutri zjutraj, gospodična, pridem z obhajilom. Upam, da bom bolnika lahko lepo pripravil — za vsak slučaj . . .”

“Bog vam povrni za vse”, se je zahvaljevala Judita. Ko je ostala sama, se je zgrudila na svojo posteljo in se zjokala. Težko ji je bilo za očeta, smilil se ji je in bala se je zanj.

(Dalje prihodnjič)

NOSITI

SVOJ KRIŽ

Če hoče kdo priti za menoj,
naj se sam sebi odpove
in vzame svoj križ ter hodi za menoj!
(Mt 16,24)

TRDA JE TA TVOJA BESEDA!
TOLIKO DRUGIH BESED SE DA SPREJETI Z VESELJEM V SRCU
IN Z ZAUPANJEM, KOT DA MORAJO BITI:
O LJUBEZNI, ODPUŠČANJU, ZVESTOBI, MOLITVI, IZOBILJU.
KO PA SPREGOVORIŠ O KRIŽU — OBSTANEM, PRISLUHNEM,
POTEM PA MALO ŽALOSTEN ODIDEM NAPREJ.
V TOLAŽBO SI ŠE REČEM, DA SEM SAMO ČLOVEK,
IZ KATEREGA SE NE DA NAREDITI NEKAJ NEMOGOČEGA.

SAJ VERJAMEM, GOSPOD:
KRIŽ JE NEKAJ NUJNEGA IN NE MOREŠ MU POBEGNITI.
TOLIKOKRAT SMO HUDOBNI, NEZVESTI IN NEMOČNI —
VSE PREVEČKRAT NE MOREMO PREMAKNITI ENEGA SAMEGA KAMNA,
KI NAM LEŽI NA POTI.
DRUG DRUGEMU IN SAMI SEBI NALAGAMO KRIŽE...
VERJAMEM TUDI, DA JE TRPLJENJE POTREBNO.
KOLIKO NAJBOLJ SVETLIH VZGIBOV DUŠE SE RODI V TRPLJENJU:
V TRENUTKU, KI GA TRPIM SAM,
ALI OB BRATU, KI GA SKUŠAM PRIJETI ZA ROKO
IN ČISTO TIHO ITI Z NJIM DEL POTI . . .

TODA TA MOJA SPOZNANJA SO VSE PREMALO,
DA BI MOGEL PRAV VIDETI TVOJ KRIŽ, GOSPOD, IN ITI ZA TEBOJ.
VSO BOŽJO LJUBEZEN RABIM, KI BI MI POMAGALA
RAZUMETI DARITEV ZADNJE VEČERJE IN KRIŽ VELIKEGA PETKA.
POTEM MI MORDA TVOJE BESEDE NE BODO VEČ TUJE IN NERAZUMLJIVE.
S TEBOJ BO MOJA NEMOČ VSE MANJŠA
IN MOJA ČLOVEŠKA BOJAZEN BO NAŠLA BOŽJO OPORO.
GOSPOD, POMAGAJ MI, DA BOM NAŠEL POT K TVOJEMU KRIŽU IN LJUBEZNI!
POMAGAJ MI, DA BOM ZNAL PRIHAJATI —
VSAK DAN, VSAKO URO, VSAK TRENUTEK...

K.

SLOVENE SEM,

TAKO JE MATI D'JALA . . .

DNEVNIK "THE AGE", ki je na Australia Day objavil to ljubko sliko, ji je dal šaljiv naslov: **Vaja v mednarodnih odnosih**. Fotograf je "kontrast dveh tradicij" ujel na mednarodnem festivalu v Dandenongu, ki smo ga za eno naših melbournskih društev (PLANICA-SPRINGVALE) oglašali v januarski številki.

Naše društvo PLANICA se je na festivalu res postavilo. Bilo je eden prireditelj (z belimi in črnimi Avstralcji, Nemci, Grki, Holanci in Italijani) sprejelo je nemalo odgovornost organizirati in izpeljati tridnevno proslavljanje velikega formata, ki je pritegnilo na dandenongški obsežni razstaveni prostor v dneh 29., 30. in 31. januarja na tisoče in tisoče obiskovalcev. Slovenci so zasedli ogromni in okusno okrašeni razstaveni paviljon, ki je bil vse ure poln: privabila je domača kuhinja in pijača, slovenske melodije pa so kar vlekle na plesišče. Menda so bili zastopani skoraj vsi naši melbournski ansambli, od "Bleda" pa do najmlajšega "Triglava". Pred vhodom je stal štant, kjer je Ivan Majcen prodajal lectova srca: na stotine jih je moral pripraviti, da je zadovoljil vse odjemalce. Nekajkrat v teh dneh je bil nastop planiške mladinske folklorne skupine z našimi narodnimi plesi.

Visoko na častnih drogovih je med ostalimi vse tri dni veličastno in ponosno plapolala tudi slovenska narodna zastava ter oznanjala našo prisotnost med prireditelji festivala. Dvignila se je ob otvoritveni slovesnosti, kakor tudi z vsemi častni ob jutranjih slovesnostih praznika Australia Day. Župan Dandenonga pa se je naučil celo nekaj slovenskih besed, da je mogel prebrati pozdravni telegram senatorja Lajovica, ki se zaradi odsotnosti iz Avstralije festivala ni mogel osebno udeležiti.

PLANICA zasluži za sodelovanje na festivalu vse naše priznanje. Neustrašeno je dvignila slovensko ime in pokazala naši novi domovini, da smo samostojna etnična skupina in želimo, da nas ob vsaki priliki kot tako tudi priznajo. Znala je organizirati med svojimi člani četo osebja, ki je bilo potrebno za prireditev takega obsega, in znala je k sodelovanju pritegniti tudi številne rojake iz drugih naših društev. Če sem prav poučen, je ta četa prostovoljcev štela okrog 140 ljudi — doslej kaj podobnega še nismo doživeli. V povorki ob proslavi narodnega praznika pa sem naštel blizu 100 slovenskih narodnih noš — tudi tega števila doslej še nikoli nismo spravili skupaj. V ponos je odboru, da je na festivalu dosegel ta razveseljivi rekord. Kar sem pogrešal ob priliki festivala, je bila slovenska razstava. Tako lepa prilika, da bi Avstralcem in drugim narodnostim pokazali še nekaj več kot narodne noše, lectova srca, glasbo in ples. Če se bo ta dandenongški festival drugo leto ponovil, bi bilo dobro misliti tudi

Courtesy "THE AGE", Melbourne

Dve tradiciji sta se srečali na tej sliki iz Mednarodnega festivala v Dandenongu. Sedemletna brinka Slovenka Anita Sluga iz Springvale poskuša plesati s pravim Avstralcem. David Gulpilil, plesalec aborignskih plesov in umetnik v aborignskem slikarstvu je iz rodu Mandelbingu. Na festival je prišel iz Severne Avstralije (Arnhem land).

na to, saj bi s prikupno urejeno razstavo slovenski paviljon veliko pridobil, z njim pa bi se poglobilo tudi poznanje naše etnične skupine.

Vsekakor: iskrena zahvala društvu PLANICA in vsem posameznikom, ki ste pri tej mednarodni prireditvi tako nesebično sodelovali. Ponosni smo na Vas!

JANEZ

DECEMBRSKA OKROŽNICA ljubljanske nadškofije je med osebnimi spremembami na prvem mestu prinesla razveseljivo novico: "Inkardiniran je bil nazaj v ljubljansko nadškofijo prelat dr. Alojzij Šuštar, duhovnik škofije Chur (Švica) in škofov vikar v Churu. Januarja 1977 se bo vrnil v domačo škofijo". Novico je objavil tudi žürski katoliški tednik ter o dr. Šuštarju izrekel nekaj toplih besed v slovo. Iz njih spoznamo, da ga bodo v Švici težko pogrešali. Imel je poleg mesta vikarja celo vrsto odgovornih služb, bil poverjenik za tisk, iniciator švicarske sinode, od leta 1971 pa tudi tajnik sveta evropskih škofovskih konferenc. Če trezni Švicarji nekoga pohvalijo, to res nekaj velja. Zato smo prepričani, da je slovenska Cerkev z njim veliko pridobila. Gotovo ima nadškof Pogačnik, ki ga že tarejo leta in mu tudi zdravje ne služi preveč, z novodošlim dr. Šuštarjem važne namene . . .

POMANJKANJE duhovnikov je v Sloveniji še vedno občutno in to se pozna zlasti ob praznikih, naj bo božičnih ali velikonočnih, ko je toliko več dela. Mnogi tudi niso več mladi, pa morajo kljub temu opravljati

po več župnij. Tolminska dekanija ima na primer osemnajst župnij, a le devet duhovnikov, dva pa prihajata v pomoč ob nedeljah. Nekateri župniki vodijo po tri župnije kot na primer dekan v Mostu na Soči. Ni lahko delo ustreči trem faram, saj že razdalje vzamejo precej časa in truda.

KER JE PIVO avstralska "narodna pijača", bo tole poročilo zanimalo tudi nas. Laška pivovarna je lani začela izdelovati nove vrste pivo — pšenično. Narejeno je brez tuje pomoči ali licence. Pravijo, da se je obneslo in gre dobro po grlu. — V decembru pa je prišel iz pivovarne na slovenski trg novorojenček: osvežujoči hmeljski napitek z imenom Gren. Gren je enake barve kot pivo, napravi lepo peno, ima pa le dva odstotka alkohola. Prodajali ga bodo predvsem v obratih družbene prehrane. Zaradi male količine alkohola si ga bodo mogli privoščiti tudi šoferji.

KER SMO ŽE pri pijači, naj omenim še novi slovenski napitek ŠPORT, kot so ga poimenovali pri mariborskem "Talisu". Pijača ima iste surovine, kot jih imajo piva, vendar pa je vrenje nadzorovano. Zaradi drugačne tehnike izdelave vsebuje le malo alkohola in jo z vezi z davki prištevajo med nealkoholne pijače.

TUDI SLOVENIJA je všteta v teh visokih številkah statistike za celo Jugoslavijo. V prvi polovici lanskega leta so zabeležili 17.994 prometnih nesreč, v katerih je izgubilo življenje 1796 ljudi, preko 24.000 pa je bilo poškodovanih. Poleg tega pa statistika za isto dobo omenja še 62.489 nesreč, ki niso pustile nobenega ranjenca in nobene smrtno žrtve, pač pa seveda gmo-tno škodo. Škoda, ki so jo nesreče povzročile, cenijo na 439 milijonov dinarjev.

Pravijo da je število nesreč v Sloveniji znatno padlo. Čas bi že bil, sicer bo naš narod izumrl — na cesti, saj so se hude nesreče kar vrstile. Padec števila nesreč in žrtev pripisujejo tudi strožjim predpisom glede pijače. Kot pri nas v Avstraliji tudi tam velja, da je za visok odstotek nesreč kriv — alkohol.

DR. STANKO CAJNKAR, duhovnik mariborske škofije in dolgoletni profesor ljubljanske teološke fakultete, je 17. januarja umrl v Ljubljani. Dočakal je starost 77 let. Napisal je vrsto knjig s področja teologije, znan pa je bil tudi kot pisatelj leposlovnih del.

SREČKU KOSOVĚLU, "pesniku Krasa", so lani 23. oktobra odkrili spomenik v Sežani. Istočasno so v obnovljeni sežanski šoli, kjer se je rodil, odprli tudi Kosovelovo spominsko sobo. Tako leto petdesetletnice pesnikove smrti ni šlo mimo le v zvonečih besedah raznih proslav: ostalo bo nekaj trajnega, ki nas bo spominjalo nanj.

GLEDJE DELAVCEV V TUJINI ve povedati statistika za prvih šest mesecev lanskega leta, da se jih je vrnilo domov v Slovenijo 636, kar bi pomenilo 5,5 odstotkov več kot leto poprej. Več kot polovica je

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovencem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

prišla iz Zahodne Nemčije, nekaj manj iz Avstrije, Ker je v isti dobi odšlo na delo v tujino le 34 ljudi, je prva številka kar lepa. Slabše se sliši, da je od povratnikov še ob koncu junija 400 prijavljenih na delavskem uradu zamaženo čakalo na zaposlitev v domovini.

BATUJE ob Vipavi imajo danes kovinsko podjetje, ki zaposluje 250 oseb. Nedavno so praznovali stoletnico svojega začetka, ki je bil seveda takrat le majhna kovačnica in se je počasi razvijala. Batujski kovači so izdelovali zlasti poljedelsko orodje ter ga prodajali največ v Istro in Dalmacijo, po prvi svetovni vojni pa v severno Italijo.

ČASNIKARJI in uredniki slovenskih verskih listov so se tudi letos zbrali k nadškofovi maši na praznik svojega zavetnika sv. Frančiška Saleškega (27. januarja). O slovenskem verskem tisku je nadškof dejal, da "imamo kar precej verskega tiska v našem socializmu. Ko drugih občil nimamo na voljo (na radiu in televiziji je vera popolnoma izključena, ne pa sporedi proti veri. — Op.), moramo tisk tembolj porabljati za oznanjevanje Kristusove blagovesti. Naš tisk so naše prižnice, po pomembnosti morda še važnejše ko amboni v cerkvah". Časnikarji in uredniki verskih listov se morajo zato zavedati velike odgovornosti, saj je na tisoče ljudi "pod njihovim nepremagljivim vplivom". Vernim naj s svojim pisanjem vlivajo pogum in zaupanje v Cerkev. Za zgled naj imajo popolnega obveščevalca Jezusa Kristusa in apostole, ki so z vso srčnostjo oznanjali Kristusovo blagovest.

Tako nadškof in lepo je povedal. Ni pa v praksi lahko ohraniti srčnosti v okviru omejenosti tako verske kot tiskovne svobode. To zlasti spozna lahko vsak, ki v svobodnem svetu prebira ljubljansko "Družino". Marsikdaj še med vrsticami komaj razbereš, kaj bi rada povedala, pa si ne upa . . .

PETDESETLETNICO obhajamo letos, kar je umrl župnik Jakob Aljaž, velik pobudnik našega planinstva in tudi priznan skladatelj. Po njem se imenuje tudi Aljažev stolp vrh Triglava, saj ga je on omislil in s fanti postavil na ta najvišji del svoje fare. V koliki meri se bodo te polstoletnice spomnili doma, nam še ni znano. Vsekakor je Aljaževemu spominu posvečen ves letošnji ameriški Koledar Ave Marija. Tudi MISLI se bodo v tem letniku še vrstile k temu izrednemu možu, saj je vreden več kot samo te skromne omembe.

ODRANCI so znani kot ena največjih vasi na robu panonske ravni v Prekmurju. Tam župnikuje že trideset let pisatelj Lojze Kozar, sedaj dekan lendavske dekanije. Ker je zanj knjiga pomemba in zna ceniti branje, se to pozna tudi med farani. Župnija ima 1741 prebivalcev, med njimi precej številnih družin. Verski tednik "Družina" prihaja v župnijo v 300 izvodih, mladinsko "Ognjišče" v 80, "Mavrica" za mlajše otroke pa v sto, dočim prejema Mohorjeve knjige 120 družin. Okrog 150 družin je naročenih tudi na po-

murski zbornik "Stopinje". Res lepa statistika.

Ker je župnik kronist, mu tudi številke z ozirom na zdomce iz Odrancev niso neznane. Malo vasi je toliko ljudi žrtvovalo tujini kot ravno Odranci. Vseh zdomcev je 210 (39 fantov, 13 deklet, 117 poročenih moških in 40 poročenih žensk). K temu moramo pripisati še 88 moških in 6 žensk, ki so zaposleni izven župnije v domovini, pa še 177 takih, ki sicer živijo doma, na delo ali v šolo pa hodijo v bližnja industrijska in šolska središča. — Vsaj bližnji zdomci se radi, zlasti ob praznikih, vračajo k domačemu oltarju, ostalim po svetu pa je misel na domače gnezdece gotovo tudi živa in lepa. Znana jim je skrb domačega župnika in domačih zanje — v farni cerkvi doma velikokrat skupno molijo "za svoje po svetu"...

PETJE je menda res del slovenskega izražanja, pa naj bo cerkveno ali svetno. To je občutila zlasti naša Primorska dolga leta pod fašizmom. Tudi petje je našim preizkušanim in usužnjenim rojakom v tistih letih hrabilo duha in ohranjalo narodno zavest. Ker niso smeli slovensko peti na vasi, so vsaj v cerkvi dali duška svojemu nagnjenju do petja. In še ga dajejo. Na nedeljo Kristusa Kralja (21. nov.) so se zbrali pevski zbori iz vse dekanije na Knežaku in nastopili s svojim ubranim petjem. Farna cerkev je kar donela, so pisali. Bog daj, da bi še dolgo!

Cerkev v Krnskem gradu pri Gospe Sveti na Koroškem. Tu nekje je stal knežji kamen, na katerem so naši predniki ustoličevali koroške vojvode.

Dragi strček!

Tudi jaz sem eden tistih, ki so daleč od slovenske šole. Mama je dobila zame nekaj knjig od doma, pa tudi Kotiček v MISLIH z njeno pomočjo poskušam prebrati. Nekaj razumem, vsega pa ne.

Mama pravi, da težko čaka, da bi se preselili v kakšno slovensko središče, sicer bo še ona pozabila svoj jezik. Pa to se najbrž ne bi zgodilo. Saj še meni vedno pravi: "Govori po slovensko!"

Ne vem, kaj bi Ti še pisal. Mogoče to, da imamo papigo, ki govori. Zna nekaj angleških besed, pa tudi nekaj slovenskih. Tudi "Dober dan!" pravi, če je dobre volje.

Pozdravljam vse Kotičkarje! — **Boris Ločnikar**, 12 let, Holbrook, N.S.W.

DRAGI OTROCI!

V zgled vam danes objavljamo sliko slovenskega dekleta **MARIJE KRACINA** iz Južne Avstralije.

O njej moremo s ponosom napisati, da si je s svojo nadarjenostjo, pridnostjo in temeljitim učenjem pridobila kar tri univerzitetne diplome: Bachelor of Arts Degree, Diploma of Education in še Honours Degree in Psychology.

Rodila se je na Ottoway-u, severozapadnem okraju Adelaide. Tu je obiskovala katoliško šolo sv. Jožefa, Mt. Carmel College (Rosewater), potem pa pet let univerzo v Adelaide, kjer je dosegla omenjene akademske stopnje.

TVOJ JEZIK

**TVOJ JEZIK, MATI, MI JE LJUB,
VSAK DAN MI BOLJ IN BOLJ UGAJA,
SAJ ZVOK NJEGOV JE KOT POLJUB,
NAD NJIM UHO SE MI NASLAJA.**

**KO BLAGI ZVOK V SRCE PRODRE,
SRCE OB NJEM MEHKO ZARAJA,
TAKOJ SE DUŠA MU ODPRE,
Z NAPOJEM SLADKIM JO OPAJA.**

**ČE BI ŠE DRUGIČ SE RODIL
TER JEZIK MOGEL PREJ IZBRATI,
ODGOVOR BOG BI BRŽ DOBIL:
SLOVENKA BODI MOJA MATI!**

LUDVIK CEGLAR

Njen oče Anton Kracina, doma iz Stanovišč v Breginjskem kotu, tem najskečajnejšem zapadnem kotu slovenske zemlje, si je po prihodu v Avstralijo s trdim delom v lesni industriji skupno s svojo življenjsko družico Emilijo Kretič iz Ajdovščine ustvaril prijeten dom na Ottoway-u, kjer sta se jima rodili dve hčerki: Marija, ki o njej pišemo, in Tereza, ki je uradnica Commonwealth Banke v Port Adelaide. Oče Anton je pred šestimi leti umrl in počiva na cheltenhamskem pokopališču, vdova Emilija, ki je s svojim trudom in delom omogočila študij obeh hčerk, je pa sedaj poročena Walls. Družina še vedno živi na Ottoway-u, ki je eno malih slovenskih središč Adelaide.

Čeprav rojena v Avstraliji naša Marija dobro obvlada slovenščino, je pravo slovensko dekle po značaju in vedenju ter zna tudi odlično kuhati. Pripravljena je vsak čas aktivno sodelovati pri pouku slovenščine v srednjih šolah, ko bo tudi v S.A. do tega prišlo.

Z dovršenimi dvaindvajsetimi leti je po končanem univerzitetnem študiju takoj dobila službo na državni Grant High School, Mt. Gambier, S.A., kjer poučuje zgodovino in angleščino.

Ob tej priložnosti Mariji čestitamo za njene odlične uspehe ter ji želimo obilo uspehov pri poučevanju kot sploh v njenem življenju. Upamo, da se bo še nadalje izpopolnjevala v slovenščini in pomagala pri slovenski narodni stvari.

* * *

ZNAŠEL SE JE

Teta je prinesla na mizo torto in jo postavila pred malega Marka.

"No, koliko kosov boš pojedel?"

"Tri".

"Reče se tri, ne pa tli! Dokler ne boš pravilno izgovoril, ne dobiš nič! — No, koliko kosov boš pojedel?"

"Pet".

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

CANBERRA, A.C.T. — Za božične praznike mi je Dipl. Ing. Lambert Muri še pisal iz Koroške. Deset dni kasneje pa sem prejel pismo z obvestilom o njegovi smrti. "Nenadoma nas je zapustil..." sem bral v njem.

Vest me je pretresla kot malokatera. Izgubil sem zvestega prijatelja in celo pobratima zadnjih sedmih let. Umrl je 23. decembra 1976 v Kortah na Koroškem (njegov brat Ignac, župnik na Djekšah, pa 23. novembra leto pred njim). Lambert je bil rojen pred 78 leti v znani Mlinarjevi družini na Jezerskem. Zapustil je soprogo Terezijo in dva že poročena sina, Jančka in Tončka.

Ing. Muri je bil vidna in spoštovana slovenska osebnost. Pred zadnjo vojno je bil ravnatelj kmetijske šole na Štajerskem, kjer se je tudi poročil in ustvaril vzorno krščansko družino. V Ljubljani je bil pri vodstvu banovine referent iz kmetijskih področij. Med vojno je bil ravnatelj prehranjevalnega urada Prevod za Ljubljansko pokrajino. Leta 1945 se je umaknil s tisoči ostalih na Koroško in kot profesor begunske gimnazije pomagal rešavati slovenskim dijakom šolska leta. Ko je z emigracijo preko morij končala gimnazija, se je Lambert preselil v Celovec in za nekaj časa prevzel uredništvo časopisa "Naš tednik — Kronika".

V Kortah pri Pristovniku sta gospodarila njegova ostarela bratranca Karničarja. Kot sin planin se je hitro vživel v novo življenje in okolje, ko sta mu prepustila obsežno posestvo. Seveda po prevzemu ni držal rok križem. Po svojih načrtih je renoviral pristovsko poslopje, ki zdaj služi tudi turistom. Od deželne ceste do Pristovnika, kjer je prej držala le slaba kolovozna pot, je zgradil cesto, ki danes služi tudi tovornjakom. Je lep doprinos vsem kortskim posestnikom, da se lažje udeležujejo nedeljske maše v kortski cerkvi, ki stoji na pristovskem posestvu. Po njegovi zaslugi so Korte dobile tudi električno razsvetljavo. Med kortsko cerkvico in pristovsko kaščo pa je pokojni Lambert uredil botanični vrt planinske flore. Mnoge planinske rastline, tudi redkih vrst, so zastopane v tem alpskem gaju. Ob vsaki je napisal slovensko in botanično ime. Mnogi turisti preživijo tu ure in ure ter tudi sami prinašajo s planin nove sadike.

Kot človek je bil Lambert kremenitega značaja, ki se resnici in pravici ne bi uklonil niti za las. V njem se je skrivalo dobrohotno srce, ki ni prezrlo bližnjega v potrebi. Krona vsega pa je bila pri vsej široki izobraženosti preprosta vernost. Mnogokrat je klečal pred tabernakljem, zatopljen v globoko molitev.

Tik pred zaključkom februarskih MISLI je prejel naš melbournski rojak in naročnik Srečko Baraga iz Argentine vest, da je njegov oče,

DR. SREČKO BARAGA,

končal svoje zemsko potovanje. Umrl je dne 1. februarja v Buenos Airesu v starosti 76 let, na kulturnem polju slovenskega naroda zelo zaslužnih. Ena njegovih največjih zaslug je brez dvoma ustanovitev slovenskih šol v Trstu, kjer je pokojnik živel kot begunec po zadnji vojni: z velikimi težavami in kljub hudemu nasprotstvu je uspel v tako važni zadevi za slovensko zamejstvo. Naj mu bo Bog za vse bogat Plačnik! Molimo za pokoj njegove duše!

Sinu Srečku in vnukinji Barbari v Melbournu ter vsem žalujočim sorodnikom v Argentini in domovini iskreno sožalje.

Urednik

Dolga leta je bil pokojni Lambert bralec naših MISLI. O njih je vedno zelo spoštljivo govoril. Sam sem jih videl na omari ob njegovi postelji in ob tej priliki mi je dejal, da "se z njimi večkrat pogovarja, dokler ne zaspi"...

Dragi Lambert, počivaj v božjem miru! Naj ti bo lahka domača koroška zemlja! — Joža Maček.

ADELAIDE, S.A. — Žal mi je, da je "adelajdska kronika" tako običala. Pisma kot je tole moje gotovo ne bodo kaj prida vir bodočemu zgodovinarju avstralske Slovenije...

Lahko vam rečem, da nas je za božič naš p. Filip zelo prijetno presenetil: polnočnico smo imeli v bivši anglikanski cerkvi, ki smo jo preko škofa dobili v uporabo. Napolnili smo jo do zadnjega kotička in p. Filip je kar žarel od sreče, ko nas je prišlo toliko.

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT ENCYCLOPEDIA?

V domačem jeziku boste dobili
vse informacije ter po želji uredili nakup,
če pokličete MARCELO BOLE — tel. 306 3087,
DANILO ŠTOLFA — tel. 306 2664,
ali pa NEVO BOLE-ROEDER — tel. 306 1141.

Melbournskim Slovencem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

Tam se zdaj zbiramo k slovenski maši tudi vsako nedeljo ob 9.30. Cerkvica je stara, lahko rečem zgodovinska, ravno pravšna za nas Slovence. Prav starost nam jo dela tako domačo, da se v njej res počutimo kakor v kaki cerkvi doma. Je na lepem kraju, dovolj ima lastnega prostora za parkiranje, na prostoru stojita tudi hiša in dvorana. Če bo kaj iz tega, bi bilo to zares lepo versko središče našega mesta.

"Svoji k svojim!" pravi star slovenski pregovor. Kolikor bolj se bomo družili, toliko bolj bomo pozabili, da smo v tujini. Lepo je deliti si svoje gorje in veselje, pa tudi molitev, ki smo jo vsi potrebni.

Iskrene pozdrave vsem iz Adelaide! — **Družina Pungerčar.**

WOLLONGONG, N.S.W. — Zanimalo me je, pa sem pregledovala tudi za nekaj let nazaj, koliko uganjarjev premorejo MISLI. Naštela sem jih petinosemdeset, pa vem, da ta številka ni točna. No, vsaj približna menda le bo. Nekaj jih je rešavalo samo po enkrat ali parkrat, najbolj vztrajen pa je menda že dolga leta g. Jože Grilj. Zadnja leta so se mu pridružila imena Jager, Anžin, Čušin, Šerek . . . Manj je takih, ki uganke in križanke sestavljajo, pa bi lahko marsikdo poskusil in razbremenil urednika. Saj prinese tudi sestavljanje svoj užitek.

Morda so nekatere uganke in križanke pretežke. A po drugi strani se mi dozdeva, da je le nujno žrtvovati nekaj časa in malo napenjati možgane, če je uganika kaj vredna. Morda so nekateri premalo vztrajni. Mislim, da bi bil urednik vesel, če bi bilo med bralci več uganjarjev za žreb.

Članek lanske avgustove številke "Ali res ni časa?"

sem že večkrat prebrala. Anica Kraljeva je dobro vedela, kako mora napisati, da nas ženske ne rani, obenem pa le zadene v živo. Danes smo ljudje mnogo bolj občutljivi, kot so bili nekdanj, ko je bilo treba nositi vodo na glavi, drva v naročju in koše na hrbtu. A je bilo pri vsem tem več časa za kulturo in vzgojo, pa tudi zavedni smo bili bolj. Star pregovor pravi, da denar ni vse. Z blagostanjem se razvije nevoščljivost, hinnanščina, opravljanje . . . Niti ne zavedamo se, da te napake v vzgoji pobijajo še tisto, kar je Bog dobrega daroval pri rojstvu. Tudi zavednost nam bi morala veliko pomeniti, ne le naduto trkanje na prsa. Zavednost je značajnost — te pa srečamo kaj malo med nami . . .

Lepe pozdrave! — **L.Š., zavedna Slovenka.**

RENMARK, S.A. — V eni prejšnjih števil ste brali, da živimo Slovenci tudi ob reki Murray — Riverland pravijo naši rodovitni deželi sadja. Tako ste tudi zvedeli, da smo postali glasnejši: po radiu 5RM se slišijo naši glasovi že nekaj časa in upamo, da še ne bodo umolknil. Saj slovenske melodije poslušajo tudi drugi, ne le naša etnična skupina. Po vsej verjetnosti bomo radijski spored podaljšali na eno uro — zanimanja je kar precej. Menim, da je na deželi vse težje priti do veljave, ker nas je malo, kot pa po večjih mestnih središčih. Prav preko naših radijskih oddaj smo postali znani kot samostojen narod, ki ima vse pravice do svojega imena. Če se sami ne bomo znali pravilno predstaviti kot Slovenci — kdo nas bo? Nimamo se česa sramovati: imamo bogato kulturo, starodavni jezik, lepo tradicijo . . .

Na soboto 13. novembra smo v Berriju priredili prvi "Slovenski ples". Naš dobro poznani in priznani ansambel "Edelweiss" nam je zaigral, da je bilo veselo. Seveda ni manjkalo kranjskih klobas. Dvórano smo napolnili s pomočjo adelaidskih rojakov, ki so prišli v velikem številu. Tudi iz Melbourne smo imeli nekaj gostov. Do izraza je prišel pregovor: V slogi je moč!

Najlepši del večera je bil za vse, ko nas je presenetil moški pevski zbor iz Adelaide. Seveda so za petje želi navdušeno ploskanje in priznanje — na tem mestu pa naj prejmejo tudi iskreno zahvalo. Slovenska pesem

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road,

329 6144

MALVERN,

1382 High Street,

509 4720 in 509 2675

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park,

546 7644

MENTONE,

3 Station Street,

93 2460

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road,

781 2366

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

vžge in gre do srca. Posebno nam, ki v tej samoti predstavljamo avstralsko Slovenijo.

Nikakor ne smem pozabiti narodnih noš, saj jih ob tej priliki ni manjkalo. Za naš kraj so bile prava zanimivost: marsikdo od navzočih gostov avstralske in drugih narodnosti jih je prvič videl. Prepričan sem, da ne zadnjič. Nekaj jih je celo na hitro sešila gospa Kregarjeva, ki se je ravno pravi čas vrnila iz Melbourne in je rada priskočila na pomoč. Mislim, da je led prebit in se bomo Slovenci Riverlanda še večkrat srečavali ter se po domače poveselili.

Glede slovenskih maš smo računali, da bomo imeli zdaj še bolj redne obiske, ko ima Južna Avstralija svojega slovenskega duhovnika. Sprašujemo se in tudi mlajši nam večkrat stavljajo vprašanje: Kdaj spet pride slovenski pater? No, vsaj iz Melbourne nam je obljubljen duhovnikov obisk pred božičem in veliko nočjo. Hvaležni smo zanj, da se vsaj lahko po domače pripravimo za praznike.

Prisrčne pozdrave vsem bralcem MISLI! — Milan Prešeren.

KDO BI VEDEL POVEDATI...

...kje se nahaja STANISLAV KODERMAC. Rojen je bil 20. julija 1903 v Neblem, v Avstralijo pa je odpotoval 11. avgusta 1927 iz Genove na ladji "Regina". Njegov zadnji, nepopolni naslov je bil: c/ — Taffaha, Storechapel, Braidwood, N.S.W. — Po pogrešanem sprašuje brat v domovini. Uredništvo bo

hvaležno za sleherno obvestilo in pomoč pri iskanju.

Bi kdo vedel, kje v Avstraliji se nahaja DRAGO SARDINŠEK? Njegov zadnji in nepopolni naslov naj bi bil Annandale, N.S.W. Umrli mu je oče na Švedskem in imajo MISLI zanj važno obvestilo.

REŠITEV JANUARSKE KRIŽANKE:

Vodoravno: 3. bogastvo; 7. občina; 8. smodka; 9. ošabnost; 10. ears; 11. pristan; 13. Soča; 14. kila; 16. planota; 17. drvi; 19. Senovčan; 21. mnenje; 22. cenjen; 23. poštnina. — Navpično: 1. uboštvo; 2. Limb; 3. baronica; 4. gost; 5. Slovenka; 6. vikar; 11. papirnat; 12. tvornica; 15. Logatec; 18. Ringo. 19. sedi; 20. vino.

Križanko so pravilno rešili: Peter Šuško, Jože Grilj, Francka Anžin, Teresa Kaiser, Hilda Toretto in Jože Binar, Lidija Čušin, Emilija Šerek ter Vinko Jager.

Izrečana je bila Francka Anžin.

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebuje morda priznanega TOLMAČA za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo JANJO SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejam davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezen, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

PREMIKALNICA

1. — — — — —
2. — — — — —
3. — — — — —
4. — — — — —
5. — — — — —
6. — — — — —
7. — — — — —
8. — — — — —

Vstavi besede, ki pomenijo: 1. še več kot pametnost; 2. slovenska beseda za rekreacijo; 3. simbol upanja; 4. iz nafte ga pridobivajo; 5. športni izraz za začetek; 6. okras; 7. nasprotje od pravice; 8. neljuba žuželka.

Si izbral in vstavil pravilne besede? O tem se lahko sam prepričaš: premikaj vsako besedo vodoravno na levo ali desno, dokler dve navpični vrsti črk na dasta pomena. Novi besedi, brani od zgoraj navzdol, pomenita osebi, ki jih srečuješ v mnogih otroških zgodbah.

Da bodo ugankarji bolj zadovoljni, naj se PREMIKALNICI pridruži še . . .

ODBIRALNICA

BRAT — JEZA — MUHA — JESENI — HIŠE — ČETA — VELJAK — BINE — GROB — TUJEC.

V gornjih besedah niso važne vse črke, če hočeš iz njih izluščiti življenjsko modrost. Dve črki moraš v vsaki besedi prečrtati, ostale črke pa kar po vrsti prebrati. Kaj ti bo stavek povedal?

Rešitvi pošljite najkasneje do 8. marca na uredništvo!

* * *

Hčerka pride domov slabe volje.

"Mama, ali mi lahko kaj pametnega svetuješ?"

"Rade volje, kar povej!"

"Z Jožetom sva se sprla. Kdo mora popustiti?"

"Pred poroko ti, pozneje pa oni!"

*

Na sporedu živinorejske razstave so malo nerodno zapisali:

"Ob desetih: prihod krav. Ob enajstih: sprejem častnih gostov. Ob dvanajstih: skupno kosilo."

MELBOURNSKI SLOVENCII

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK** za selitev in podobno, se boste z **MAKSOM HARTMANOM** po domače pomenili za čas prevoza, delo pa bo opravljeno dobro in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Nekaterih ljudi se sploh ne splača kupiti, ker se prodajo zastoj.

● "Kako? Ti spiš na delovnem mestu? Zakaj imamo pa sestanke?"

● V našem podjetju naletimo na besedo "kritika" samo še v križankah.

● Čim več je malih bogov, tem bolj verjamem v obstoj pekla.

● Odločal je sam, odgovornost je pa radodarno prepuščal kolektivu.

● Misel o zdomcih: Pri nas še vedno ne moremo verjeti fizikalnim zakonom o privlačnosti zemlje . . .

● "V čem se razlikujejo kmetje od politikov?" — "Kmetje nehajo mlatiti, ko je slama prazna, politiki pa mlatijo kar naprej".

● Nekdo se utaplja in vpije: "Na pomoč!" Na bregu stojita dva, pa pravi prvi drugemu: "Nič ne skrbi, ta nikoli ne potone! Je moj šef in ima čisto prazno glavo".

**9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE**

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

**Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo**

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

Potrebujete TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

TURISTIČKA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN
PENRITH

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

**HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM**

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom,
klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor
za parkiranje. Restavracija. Slovenske osebje.

Ste poravnali naročnino za MISLI???

Poizkusite vinsko podjetje rojaka FELIXA KRAMBERGERJA — ne bo Vas razočaralo!

THE MAR-LIX Co.

ima na zalogi odlična vina vseh vrst.

Lepo je postreči gostu v slovenski hiši

z vinom imena HALOŠKI BISER

ali ZLATA KAPLJICA, pa tudi domači CVIČEK imamo.

520 ANZAC HIGHWAY

Reg. Office: 87 PENZANCE ST.

GLENELG, 5045, S.A. — Tel.: (08) 295 1184

Naša zastopstva:

SYDNEY:

V. SAMSA, 73 RAILWAY PARADE, CONDELL PARK, 2200, N.S.W. —
Telefon: 70 5121

J. JURIN, 166 FRANKLIN STREET, MATRAVILLE, 2036, N.S.W. — Telefon: 661 6406

A. SMOLEY, 41 CAROLINE ST., GUILDFORD, 2161, N.S.W. — Tel. 632 2512 in 632 8837

E. ŽIŽEK, 72 IBERIA STREET, PADSTOW, 2211, N.S.W. — Telefon 771 4162

CANBERRA:

S. SAVIDIS, GRIFFITH SHOP-N-SAVE, 8 BARKER STREET, GRIFFITH, 2603, A.C.T.
— Telefon: 95 8108

WOLLONGONG:

Z. GROZNIK, 45 BARELLAN AVE., DAPTO, 2530, N.S.W. — Telefon: 61 4075

MELBOURNE:

M. PROSENIK, GRAND HOTEL, 335 BURNLEY STREET, RICHMOND, 3121, VIC.
— Telefon: 42 7515

I. PETRIČ, 15 CHEVIOT ROAD, NOBLE PARK, 3174, VIC. — Telefon: 798 4676

